

หนึ่ง

ทันทีที่ก้าวเข้ามาในบริเวณนี้ โทรศัพท์มือถือก็ไร้คลื่น
ทันทีจนต้องเก็บใส่ลงกระเป๋าไปอย่างจำยอม

เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแฉียงคงดังไปทั่วบริเวณในทุกขณะที่ก้าว
เข้าหาผู้คน กลิ่นเหม็นอับปะปนกับกลิ่นเหม็นเน่าของตลาดปลาที่
อยู่ไม่ไกลได้เป็นอย่างดี สัมกับเป็นมุมที่ไร้ความมีชีวิตชีวาและไม่นำมา
เยื่อนที่สุดของเมือง

‘ตรอกชุมนุมตลาด’ คือชื่อของสถานที่แห่งนี้ ชื่อที่ไม่เจาะจง
สิ่งใดเป็นพิเศษนอกจากความเข้าใจว่ามันคือตลาด มันก็เป็นเช่นนั้น
ทว่าเป็นตลาดมืดที่ชุกซ่อนความโสมมหลายอย่างไว้อย่างไร้ความ
แนบเนียน

และมีมีใครที่แยแสทำให้มันดีขึ้น เพราะในบางหนก็ได้
ประโยชน์จากที่นี่ไม่น้อย

ดังเช่นชายหนุ่มทั้งสองที่กำลังก้าวเดินเบียดเสียดกับผู้คน
มากมาย เสื้อคลุมตัวโคร่งใหญ่สีทึมซึ่งปิดคลุมใบหน้าและทั้งเนื้อตัว

ของทั้งคู่ไม่ใช่ภาพประหลาดนักสำหรับคนที่เข้ามาในตรอกซุมซุมตลาด

มีคำกล่าวที่ว่าหากจะให้แยกว่าใครไม่ใช่คนที่อยู่ในตรอกซุมซุมตลาด ก็ให้มองหาคนที่ใส่ชุดคลุมหน้าคลุมตาเข้ามานี้ละ ยิ่งปกปิดมากแสดงว่าอับอายที่จะเข้ามาในนี้มาก ต้องยังมีเงินมาก

เสียงตะโกนเรียกลูกค้าจากร้านที่ลักลอบขายพวกอวัยวะสัตว์หรือของไม่ถูกกฎหมายนักดังมาเป็นระยะ ๆ ผู้คนเดินสวนกันไปมาส่วนมากมุ่งตรงไปยังอาคารขนาดใหญ่คล้ายสนามกีฬาซึ่งถูกปลูกสร้างให้ด้านบนเปิดโล่ง ทว่าที่นี่เล็กกว่าและมักใช้เป็นที่จัดการแข่งขันต่อสู้ของมนุษย์

และวันนี้มีสิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่า มันคือการประมูลทาส

“คุณน่านครับ”

เสียงเรียกดังมาจากข้างตัวเมื่อมาถึงที่หมายแล้วจากคนที่ปิดหน้าตาตัวเองด้วยผ้าคลุมสีดำสนิทที่ตั้งใจให้กลมกลืน แต่กลับดูแตกต่างเพราะเนื้อโหนกคุณภาพดีจนมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าว่ามันไม่ได้หาได้ทั่วไป

“ซื้ออะไร” เจ้าของร่างสูงใหญ่ โบนาคุดันและมีรอยบากที่ข้างแก้มเอ่ยถาม เขาทำหน้าที่เป็นคนเฝ้าประตู ผู้ร่วมประมูลจะใช้ชื่อจริงหรือปลอมก็ได้ ขอแค่มีให้จดตอนมอบป้ายชื่อก็พอ

“ซาลิ” คนที่ยืนอยู่ด้านข้างใต้ผ้าคลุมสีเทาขานชื่อออกมาแทนพร้อมวางเงินปึกใหญ่ลงตรงหน้า

“อ๊ะ” ป้ายประมูลเลขแปดสิบแปดถูกส่งมอบให้

ดวงตาโตที่ทางดาวาดยารทำให้ดวงตาคู่นี้แสนสะกดเมื่อได้สับมอง กวาดมองบริเวณโดยรอบของภายในอาคารประมูล แม้

แดดส่องมาถึงแต่ก็สกปรกยิ่งกว่าที่นอนของหมาบ้านตน ดูไม่ใช่สถานที่ที่คนจะมาอยู่แน่นอนขนาดนี้ กลิ่นหรือก็ยอแด่ มีแต่กลิ่นสาบมนุษย์

ถ้าเป็นคนอื่น ๆ คงไม่รู้สึกแย่มากกับเขา

มันเหมือนเกิดมาคู่กัน ต่อให้จิตยาที่เกรดดีที่สุดในโลกนี้มีแล้ว โอเมก้าอย่างเขาก็ยังคงได้กลิ่นไวกว่าพวกเบต้าธรรมดา

น่านน้ำ คณิศร สินธุชลธร เป็นโอเมก้า

โลกแห่งนี้นอกจากเพศหลักชายและหญิง ยังถูกแบ่งลงไปอีกชั้นด้วยเพศรอง ได้แก่ อัลฟา เบต้า และโอเมก้า ซึ่งคนโดยส่วนใหญ่แล้วจะยอมรับในเพศรองมากกว่าเพศหลัก ใครเป็นอัลฟาก็มักจะมีภาษีดีในสังคมตั้งแต่เกิด โอเมก้ามักถูกมองว่าอ่อนแอไม่ค่อยมีศักยภาพ ส่วนเบต้าถือว่าธรรมดาไม่ได้มีอะไรดีเยี่ยมหรือดีเป็นพิเศษ เป็นความเชื่อคร่ำครึที่คณิศรมองว่ามันไม่ถูกต้องและเหมารวมอย่างร้ายกาจ

ผู้คนโดยมากนั้นเป็นเบต้า ประชากรจำนวนราวสี่สิบเปอร์เซ็นต์จากทั้งโลกเป็นอัลฟา และที่เหลือเพียงหยิบมือราวสิบเปอร์เซ็นต์นั้นคือโอเมก้า

อัลฟามีพลังกำลังมากกว่าคนทั่วไป มีสัญชาตญาณไวและรุนแรงคล้ายหมาป่า บรรพบุรุษของมนุษย์ที่วิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยยุคหิน และแน่นอนว่าสัญชาตญาณในการสืบพันธุ์ก็ด้วย จะเรียกสภาวะที่มันเกิดขึ้นว่าคลั่ง อัลฟานั้นเมื่อคลั่งจะไร้สติราวกับลิ้มเลือนสมองไป ทว่าหากพยายามอดทนฝืนไว้ก่อนจะแย่ หรือใช้ยาระงับมันก็ไม่ได้เหลือปากว่าแรง และหากไม่ได้ตกอยู่ในสภาวะคลั่ง อัลฟาเองก็มีสมองและจิตสำนึกมากพอที่จะควบคุมตัวเองได้

โอเมก้าเองก็มีสัญชาตญาณที่ไว แต่ต่างกันตรงที่ร่างกาย

ไร้พลังกำลังและมีความสามารถในการอุ้มท้องทั้งชายและหญิง ทารกที่เกิดจากโอเมก้ามักจะแข็งแรงและเติบโตได้ดี ทว่าโอเมก้าทั้งชายและหญิงมักไม่สามารถทำให้ผู้อื่นตั้งท้องได้

ส่วนเบต้ามักไม่ค่อยมีปัญหาอะไรนัก เบต้าชายและหญิงสามารถให้กำเนิดทายาทร่วมกับอัลฟาและโอเมก้าได้

ทั้งอัลฟาและโอเมก้าจะต้องเสียเวลาในแต่ละเดือนอย่างน้อยหนึ่งถึงสองวันเพื่อไล่ตามสัญญาณที่ควบคุมไม่ได้ของตัวเอง

ปัจจุบันนี้มียาออกมาหลายแขนง หลายเกรด ยิ่งแพงก็ยิ่งดี หรือต่อให้เป็นเกรดซีร็อกซ์เห่แต่ก็ยังควบคุมสัญญาณดิบพวกนั้นได้

เพราะฉะนั้นเรื่องอย่างขาวในทีวีที่ตนเพิ่งดูกับซาลีไปเมื่อวานว่ามีอัลฟาคลุ้มคลั่งไล่กัดและทำร้ายผู้คนที่เดินผ่านไปมา เจ้านั้นถ้าโดนจับได้แล้วจะมาอ้างว่าเพราะไม่มียาที่ดีพอนั้นฟังไม่ขึ้นเลยสักนิด

“คุณน่านครับ” ซาลีส่งกระดาษที่เขียนอย่างลวกๆ แล้วถ่ายเอกสารแจกคนที่เข้าร่วมประชุมทาสทุกคนให้เจ้านาย มันดูราคาถูกลงของใช้แล้วทั้ง ทว่าโอเมก้าชายผู้สูงส่งจากตระกูลใหญ่ กลับถือมันด้วยนิ้วเรียวยาวอย่างถนอม

คณิศรอมยิ้มจนใบหน้าที่แสนเย่อหยิ่งกลายเป็นอ่อนโยนและดูซุกซนในชั่วพริบตาเมื่อมองเห็นชื่อที่ทำให้ตนดั้นด้นมาถึงที่นี่

ดั่งฟ้า อนันต์พิสุทธิ์

ริมฝีปากอึมทึบจนเห็นฟันกระต่ายคู่หนึ่งที่โผล่ออกมารับกับเครื่องหน้าหมจดจ่ คณิศรเคาะข้อนิ้วไปบนกระดาษตรงชื่อของคนที่ตนตั้งใจมาหา ดั่งฟ้าจะถูกพาออกมาเป็นลำดับที่สี่

ดวงตากลมวาวของคณิตกรกวาดมองไปรอบตัว ก่อนจะหยุดอยู่ที่พ่อบ้านซึ่งเป็นเบต้าข้างกาย

“ซาลิ เราเอาเงินมาเยอะพอใช้ไหม” จู่ๆ ก็นึกไม่มั่นใจขึ้นมา ซาลิมยิ้ม มองคนที่เด็กกว่าซึ่งตนเอ็นดูไม่ต่างจากน้องชาย แม้ตามจริงแล้วคุณน่านคือเจ้านายก็ตาม

“ธนบัตรไม่เรียงเลขพร้อมชำระสองล้านเหรียญขอบคุณน่าน” ซาลิกระซิบเสียงแผ่วเบาบอกจำนวนสิ่งของในกระเป๋าที่ตนถือมา เพื่อไม่ให้คนอื่นได้ยิน คณิตกรจึงเริ่มกลับมานิ่งได้มากขึ้น อากาศที่อบอ้าวไม่ทำให้ร้อนใจได้เท่าการต้องรอ แต่อีกแค่ไม่นานเท่านั้น

“จริงเหรอที่เขาว່ารวันนี้มีอัลฟาถูกประมุขในฐานะทาสด้วย”

“จริงสิ เป็นอัลฟาจากตระกูลอนันต์พิสุทธ์ละ น่าสงสารนะอะตระกูลใหญ่ขนาดนั้น ออกจะรำรวย พอล้มก็ล้มไม่เป็นท่า”

“โห นี่มันจากหอคอยงาช้างแล้วลงเหวเลยสิแบบนี้ แล้วเธอรู้อะไรใหม่กว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันได้ยินซาลิมมาว่าโดนโกง โดนปั่นหัวทุกทาง สุดท้ายก็ล้มในเวลาแทบข้ามคืน ไม่รู้ว่าเป็นเวรกรรมหรือไปทำให้ใครแค้นเข้า”

“แล้วอย่างนี้จับตัวคนทำได้ไหม เอาเงินที่โดนโกงคืนมาได้หรือเปล่า”

“ถ้าได้ ลูกชายคนโตของตระกูลอนันต์พิสุทธ์จะเอาตัวเองมาขายแรงงานในตลาดทาสหรือไงล่ะ”

“จริงของเธอ แล้วยังเป็นอัลฟาอีก ฉันเคยเห็นรูปอยู่บ้างตามพวกข่าวสังคม อายุแค่ยี่สิบสองแต่หน้าตาของดั่งฟ้านี้หล่อกมาก โอ๊ย ถ้าฉันมีเงินพอเสียหน่อยนะ จะไปขอซื้อน้ำเชื้อเขาเลยละ”

“นั่นสิ ตอนนี้น่าคงยังอายอยู่ก็เลยมาขายแรงงานก่อน แต่ถ้าจนตรอกมากเข้าจริงๆ สักวันก็คงต้องเอาน้ำเชื้อมาเร่ขาย เราไป

เก็บเงินมาซื้อดีไหม น้ำเชื้ออัลฟาหน้าตาพรีเมียมแบบนี้ต่อยอดได้
เยอะ ไม่ก็ค้ากำไรได้งาม”

เสียงบทสนทนาของคนที่นั่งอยู่ด้านหน้าเริ่มทำให้นักนิศรหน้า
นี้ว้าวใจขมวด โดยเฉพาะเรื่องการซื้อขายน้ำเชื้อของดั่งฟ้า

มันก็จริงที่ดั่งฟ้าเป็นอัลฟาเกรดดีเยี่ยม เชื่อที่มีเปอร์เซ็นต์จะ
เกิดมาแข็งแรง ฉลาดและหน้าตาดีของบรรดาอัลฟานั้นจะเป็น
ที่ต้องการในตลาดมืดทั่วไป รวมถึงตรอกซอกมุมตลาดแห่งนี้ก็ด้วย
และ ดั่งฟ้า อนันต์พิสุทธิ์ มืองค์ประกอบทุกอย่างใกล้เคียงคำว่า
เพอร์เฟกต์ แต่ไม่มีทางที่นักนิศรจะปล่อยให้ใครมาสูบเอาน้ำเชื้อหรือ
แม้แต่หยาดเหงื่อไปจากดั่งฟ้าได้หรอก

เขานุญาตแค่ตัวเขาเองเท่านั้น

แถมเรื่องที่คุณคนเล่าสือต่อกันเกี่ยวกับการล้มละลายของ
ตระกูลอนันต์พิสุทธิ์ก็มีทั้งถูกและผิด ทว่าขาดความจริงไปหลายส่วน
แม้เขาจะรู้ดีแต่ก็ไม่ได้พูดออกมาว่านายใหญ่ของตระกูล พ่อของ
ดั่งฟ้านั้นละที่ติดการพนันงอมแงม และมีหนี้ก้อนโตมโหฬารกับ
บ่อน ถึงได้ต้องเอาสมบัติของตระกูลมาจ่ายหนี้ พอมมีคนยื่นข้อเสนอ
ซื้อหุ้นบริษัทก็ขายให้อย่างไม่ลืมหูลืมตา

ความจริงที่นักนิศรรู้ดี เพราะตนเป็นคนวางแผนและดำเนิน
การทุกอย่างด้วยความตั้งใจ เหนื่อยแทบแย่ แต่ก็ไม่เสียเปล่า

ดวงตาของนักนิศรเป็นประกายมากขึ้นเมื่อเห็นใบหน้าหล่อ
เหลา รูปร่างกำยำกำวลงมายังลานด้านล่าง ความคิดกลับมาจดจ่อ
อยู่ตรงหน้าได้โดยที่ซาสึไม่จำเป็นต้องสะกิดเรียก มือผอมบีบ
กระดาษในมือแน่นขึ้นจนยับ ริมีฝีปากอวบอิมบดเม้มเข้าหากัน จ้อง
มองใบหน้าหล่อเหลา รูปร่างสูงกำยำผิวขาวจัด ริมีฝีปากหยักสีสวย
จุมูกโด่งชัด โครงหน้าคมคาย คิ้วหนาเข้มได้รูป และดวงตาเรียวคม

คุณั้น

มาแล้ว ตั้งฟ้ามาอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว

“สินค้าหมายเลขสี่ เงื่อนไขในการประมูล ใช้แรงงาน ไม่ประกอบกิจกรรมทางเพศใดๆ รวมทั้งขายน้ำเชื้อ ระยะเวลาในการให้เข้าตัวสองสัปดาห์” ผู้ทำหน้าที่เป็นโฆษกกล่าวออกไมค์ด้วยเสียงไร้อารมณ์ ไม่ต่างจากร่างสูงใหญ่ที่ยืนกุมมือกันหลวมๆ อยู่ด้านข้าง

ทว่าใบหน้าและรูปร่างที่สะกดตาของอัลฟาอดีตตระกูลใหญ่ ซึ่งมีสายเลือดอัลฟาเข้มข้นสูงส่งทำให้ผู้คนแตกตื่นแม้เพียงแค่มองเสียงดังแข็งแซ่ไปทั่วห้องโถง รวากับว่าผู้คนซึ่งมาที่นี่ด้วยเป้าหมายอื่นก็นึกอยากจะประมูลเอาตัวของอัลฟาคนนี้ไป

เงื่อนไขที่วางไว้พวกนั้น ให้เงินมากน้อยแต่ยิวคนตั้งเงื่อนไขหยุ่มหิมมากมาในการร่วมเป็นสินค้าครั้งแรกเองก็ยอมผ่อนปรนและทำตามเออนั้นละ สภาวะหมดเนื้อหมดตัวแบบนี้ใจเรชาติ ๆ ไม่แน่ได้ขึ้นเตียง ได้ลูกจากอัลฟาเชื่อดีก็ดูคุ้มเงินไม่น้อย

“เริ่มประมูล”

“สามพัน” เสียงดังมาจากมุมห้อง

ฟังตัวเลขแล้วคณิตกรก็มุ่นคิ้ว ระดับตั้งฟ้าให้ค่าแค่สามพันได้หรือ ถึงจะมีเวลาแค่สองสัปดาห์ น้อยจนน่าเสียดายก็เถอะ

“หนึ่งหมื่น”

ถูกเกินไป คณิตกรแย้งในใจ

“สามหมื่น”

“สามหมื่นห้า”

ยื่นราคาได้เท่านี้เหรอก คนพวกนี้จนแล้วไม่เจียมตัวเอาเสียเลย

“ห้าหมื่น”

ตอนแรกเขานึกกลัวทำไมนะ ว่าคนพวกนี้จะมาย้อแย้งตั้งฟ้า

แข่งกับเขา

“แปดแสน” คนใครไม่จำเป็นต้องใช้เสียงดัง มือผอมซูบปายเลขขึ้นสูง เสียงทุ้มนุ่มแผ่วเจือความหวานบอกอย่างเป็นธรรมชาติ และทั้งห้องก็เงียบกริบกับราคาที่ได้ยิน เงินเอามาด้วยอีกมากแต่เก็บไว้ก่อน เพื่อมีพวคนำราคาญาติันราคามาสู้

“หมายเลขแปดสิบแปด ยี่นราคาที่แปดแสนสำหรับการประมูลสินค้าชิ้นที่สี่ มีใครให้มากกว่านี้ไหม”

เสียงโฆษกถูกเมินเฉยไปสิ้นเพราะทั้งห้องเงียบสนิท และยังคงหันมามองเจ้าของปายหมายเลขแปดสิบแปด

แค่สองสัปดาห์ก็บังงานใช้แรงทั่วไป คงไม่ใช่ว่าคนคนนี้เป็นอาชญากรชั้นเลวปลอมตัวมาหลอกเอาอัลฟาไปฆ่าแบ่งอวัยวะขายหรือกนะ ถึงได้ทุ้มมากเพียงนี้

“หมายเลขแปดสิบแปดชนะการประมูลสินค้าหมายเลขสี่”

เสียงสรุปที่ได้ฟังทำให้คนใครยิ้มแฉ่งออกมาจนตาริเป็นเลี้ยววันนี้ตนใช้เงินได้อย่างคุ้มค่าที่สุดเลยละ

ดั่งฟ้ามองประเมินคนตรงหน้าด้วยสายตาเรียบนิ่งอย่าง

เคย อาจจะเป็นพรสวรรค์พิเศษที่มีติดตัวมาตั้งแต่เยาว์วัยที่ทำให้เขาสามารถทำหน้าที่ตาไม่แสดงอารมณ์อะไรได้แม้แต่ในสถานการณ์ที่น่ากังวลอย่างตอนนี้

การตัดสินใจอย่างฉุกฉะหุกและบ้าบิ่นของดั่งฟ้ามันได้ผลมากจนทำให้รู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก

ดั่งฟ้าเกิดมาเป็นอัลฟาเช่นครอบครัวของตน เขามีพลังกำลังที่มากกว่าคนทั่วไปอยู่แล้วประมาณหนึ่ง ทักษะต่าง ๆ หากตั้งใจฝึกฝนก็ทำได้ดีในระยะเวลาอันสั้น จึงคิดว่าอย่างน้อยช่วงนี้ที่ไม่อาจ

ออกจากเมืองได้ก็ควรหารายได้ให้ที่บ้านบ้าง ก่อนที่พวกเขาจะไม่มีแม้แต่ที่ซุกหัวนอน

ตระกูลอนันต์พิสุทธ์ของเขาเรียกได้ว่าล้มในชั่วข้ามคืน บริษัทถูกเปลี่ยนมือ และพวกตนไม่เหลือเงินเลย พนักงานทุกคนยังใช้ชีวิตตามเดิมได้เพียงแต่เปลี่ยนผู้บริหารใหญ่ใหม่ ทว่าผู้คนในบ้านอนันต์พิสุทธ์กลับล้มไม่เป็นท่า

พวกเขาติดหนี้มหาศาล บ้านโดนยึดไปก็ยังไม่พอชดใช้ แถมยังถูกหมายห้ามออกจากเมืองเพราะกลัวว่าจะหนี เขาเองถ้าออกจากเมืองนี้ไปต่างเมืองที่เจริญกว่าก็อาจจะหางานอื่น ๆ หรือหาหยิบยืมมาพอให้ผ่านไปได้บ้าง แต่พอคนบ้านอนันต์พิสุทธ์ทุกคนถูกห้ามออกจากเมืองเขาก็จนหนทาง

ตอนแรกเขาก็โทษพ่อกับแม่ที่เรื่องมันแย่งขนาดนี้ แต่เมื่อถึงขั้นที่พ่อพยายามฆ่าตัวตายจากเรื่องดังกล่าว ดั่งฟ้าก็รู้สึกว่าจะยังไงก็คงต้องช่วยกันแก้ เขาเป็นคนตระกูลอนันต์พิสุทธ์เหมือนกัน เงินที่ใช้มาทั้งชีวิตพอแม่ก็หามาให้ เขาอยากทำอะไรก็ได้ทำ ถ้าไม่ใช่เรื่องใหญ่หรือจำเป็นก็ไม่เคยถูกบังคับ

หากจะสระเรือเอาตัวรอดคนเดียวก็คงไม่ดี โดยเฉพาะกับแม่และน้องสาว

บ้านหลังโตของตนกำลังจะถูกยึด แถมตอนนี้เงินก็ติดลบ เลยต้องหาเงินมาสำรองไว้บ้าง อย่างน้อยต้องมีเงินจ่ายค่าบ้านใหม่ถ้าที่มกุฎหมายของอีกฝ่ายมาได้ให้ออกจากบ้าน ตอนนี้ต้องตั้งต้นกันใหม่ จะหวังพึ่งพ่อแม่ก็คงยังไม่ได้ ทั้งคู่ขวัญเสียไปหมดแล้ว

ดั่งฟ้าได้รับคำแนะนำจากเพื่อนเก่าให้มาที่ตรอกซุ้มนมตลาด เขาเคยได้ยินว่ามันอยู่ตรงจุดสี่มุมโทรมของเมือง แต่ไม่เคยได้มาจริง ที่นี้มีตัวแทนขายทาส ซึ่งสามารถมาขายแรงงาน หรือจะขาย

ชีวิตเลยก็ได้ ดั่งฟ้าเลือกที่จะมาขายแรงงาน จะแบกหามอะไรเขาก็ไม่เกี่ยง และเลือกใช้วิธีประมุขเพราะไม่รู้ว่าควรตั้งราคาแค่ไหน

ไม่นึกว่าตัวเองจะมีมูลค่าถึงแปดแสนเหรียญต่อเวลาสองสัปดาห์

“...” ดั่งฟ้าจะสาบตาจากหน้าต่างของรถราคาแพงที่เมื่อก่อนบ้านตนก็มีอยู่หลายคันหันกลับมามองคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม ฝ่ายนั้นเอาชุดคลุมออกแล้ว

ผอมมากแต่ก็น่ามอง และที่สำคัญสวย สวยมาก เป็นผู้ชายที่มีใบหน้าหมัดจืด ผิวไม่ได้ขาวจัด ดวงตาโตหางตายาว จมูกโด่งริมฝีปากอัมเอิบ มีมุมนี่มองแล้วคมคาย ทว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นคนตรงหน้าดั่งฟ้าจำกัดความว่าสวยมากกว่า แม้แต่นิ้วมือก็ยังเรียวยาวน่ามอง

แล้วก็ตัวหอมมาก

“คุณ” ดั่งฟ้าเอ่ยเรียก พยายามสบตากับอีกฝ่าย ทว่าดวงตาที่ดูเต็มล้นด้วยความรู้สึกกลับละไปมองที่อื่น

“ผมชื่อ ดั่งฟ้า อนันต์พิสุทธ์” ดั่งฟ้าคิดว่าตนควรจะแนะนำตัวกับนายจ้างตลอดสองสัปดาห์ของตัวเอง อีกฝ่ายหันมามองเขาเพียงครู่เดียวก่อนจะละสายตาไปจ้องมองที่กระจกมองหลังของคนขับรถราวกับว่าขอความช่วยเหลือจากคนที่แนะนำตัวกับเขาตั้งแต่เจอกันว่าชื่อซาลี เป็นพ่อบ้าน

ดั่งฟ้านั่งเงียบรอไม่ได้ทวงถามอีก พอเขาเงียบอีกฝ่ายก็หันมามอง แต่ไม่สบตาอยู่ดี ทั้งที่ดั่งฟ้าคิดว่าตัวเองโดนมองมาตลอด ตั้งแต่ตอนที่คุณหมายเลขแปดสิบแปดไปจ่ายเงินกับดีลเลอร์ เงินนั้นโอนเข้าบัญชีเขาแบ่งกันด้วยอัตราสามสิบเป็นของดีลเลอร์ ส่วนอีกเจ็ดสิบเป็นของเขา

“เราชื่อน่านน้ำ ซาลิเรียกเราว่าคุณน่าน” อีกฝ่ายแนะนำตัว
ในที่สุด เสียงไม่ได้หวานหยด แต่ทุ้มนุ่มน่าฟัง

“แล้วคุณน่านอยากให้ผมทำอะไร ผมยืนยันตามเงื่อนไข
ครับว่าผมจะไม่มีเพศสัมพันธ์และไม่ขายน้ำเชื้อ แม้คุณจะทำมา
ราคาสูง แต่ให้ทำงานหนักแบกหามหรือใช้สมองช่วยคิดเลขทำบัญชี
เท่าเก็บนานสิบปีที่คุณมองไว้จะได้ไหม” ดั่งฟ้าอธิบายให้ชัดเจน

แล้วคนเป็นนายจ้างก็มุ่นคิ้ว ทำปากย่นนิด ๆ มันทำให้แก้มของ
เขาฉมู่มขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว “เรายังไม่ได้คิด”

“...” ดั่งฟ้ายอมรับว่าคำตอบของอีกฝ่ายทำเอาเขาพูดไม่ถูก
ไม่ได้คิด แต่ใช้เงินเกือบล้านไปแล้วนี่นะ แต่ก็ว่าไม่ได้ พวกคนรวย
มักทำอะไรแปลก ๆ ตอนดั่งฟ้ามีเงินก็มีกิจกรรมที่ใช้เงินฟุ่มเฟือย
อยู่มาก แต่ถึงขั้นนี้ก็ยังไม่เคย

“อีกพักใหญ่กว่าจะไปถึงบ้าน เราค่อยคิดระหว่างทางก็ได้” คง
เพราะเห็นสีหน้าเขา คุณน่านเลยอธิบายต่อ น้ำเสียงฟังดูเอาแต่ใจ
มากขึ้น แต่ไม่ได้เน้นราคาญอะไรนัก คงเพราะเขาเป็นนายจ้าง

ดั่งฟ้าประเมินแล้วคนตรงหน้าน่าจะอายุมากกว่าเขา มองจาก
หน้าตาอาจจะมากกว่าไม่เกินหนึ่งปี แล้วก็ตัวหอมมากจริง ๆ

“คุณน่าน ผมคงต้องขอเสียมารยาท” ดั่งฟ้าตวัดดวงตาเรียวคม
จ้องมองคนตรงหน้าไม่วางตา และอีกฝ่ายก็ยังหลบตาเขาเหมือน
เดิม

“มีอะไร”

“ผมขอถามได้ไหมว่าคุณเป็นเบต้าหรือโอเมก้า คุณคงรู้อยู่
แล้วว่าผมเป็นอัลฟ่า” ดั่งฟ้าจำต้องถามเพราะอีกฝ่ายหอมมากเหลือ
เกิน ทว่ารูปร่างสูงโปร่ง เขาเรียวยาวไม่เหมือนโอเมก้าที่เขาคุ้นเคย
และที่สำคัญไร้ผ้าหรือสายหนังพันรอบคอเพื่อป้องกันการถูกกัด

ตีตรา

แม้ในโลกแห่งนี้จะยากพิสูจน์เรื่องโง่งงอย่างคู่แท้แห่งโชคชะตาและการก่ดสร้างพันธสัญญา ทว่าการโดนอัลฟากัดตีตราที่หลังคอโดยไม่เต็มใจนั้นไม่ส่งผลดีต่อโอเมก้าเลยจริง ๆ

“โอเมก้าคือสิ่งที่เราเป็น” อีกฝ่ายตอบเสียงไม่ดังนักแต่ก็หนักแน่น ดั่งฟ้าไม่ได้ตามถึงเหตุที่อีกฝ่ายไม่ปกป้องคอยช่วย ๆ ของตน แต่จดจำไว้ว่าไม่ควรเข้าใกล้นายจ้างสองสปีดดาห์ของตัวเองมากเกินไป เพราะอย่างไรอัลฟาก็เหมือนไฟ โอเมก้าก็เหมือนน้ำมัน ยิ่งเป็นน้ำมันหอม ๆ เช่นนี้ยิ่งไม่ควรเด็ดใกล้ มันจะมีแต่ส่งผลเสียต่อกัน

“ดั่งฟ้า”

“ครับ” เขาขานรับก่อนมองหน้าอีกคน

“คุณิศร”

“ครับ?”

“เราชื่อจริงว่าคุณิศร...เรียกหน่อย”

“คุณน่าน้ำ คุณิศร” ดั่งฟ้าเอ่ยให้ฟังด้วยเสียงทุ้มต่ำติดแหบของตัวเอง แล้วก็นึกแปลกใจที่เจ้าของชื่อวาดยิ้มให้เห็น แม้ไม่ถึงขนาดยิ้มเห็นฟันแต่ก็มากพอให้ตากู่สวยเรียบหยี

ทั้งที่เป็นคนที่มีดวงตาสวยมากขนาดนั้น ทำไม่ไม่สบตากับเขากันนะ

ดั่งฟ้าเชื่อแล้วว่าคนตรงหน้าเขายังคิดไม่ออกจริงๆ ว่าต้องการซื้อเขาจากแหล่งค้าทาสมาทำอะไร ในเมื่อสิ่งแรกที่ทำเมื่อมาถึงบ้านหลังโอ้อ่าของอีกฝ่ายก็คือการกินข้าวด้วยกัน

โต๊ะอาหารที่ค่อนข้างยาวในบ้านหลังโตหรรษาเป็นอะไรที่

ตั้งฟ้าคุ่นชินเพราะตนก็เติบโตมาในตระกูลร่ำรวย ทว่าต้องยอมรับ
ว่าบ้านหลังนี้ของโอเมก้าผู้ดีมีเงินตรงหน้าเขานั้นใหญ่กว่าเสียอีก
ใหญ่แต่ไม่ค่อยมีคน

“ตั้งฟ้า ซอบใหม่” อีกฝ่ายถาม มองข้ามโต๊ะรับประทานอาหาร
อาหารยาวเหยียดมา ระยะห่างระหว่างทั้งคู่ราวห้าเก้าอี้ได้

“อวยดีครับ” เขาตอบตามจริง แม้แต่ชีวิตเมื่อหนึ่งเดือนก่อน
ที่ยังคงเป็นคุณชายตั้งฟ้า อาหารราคาแพงเหล่านั้นก็ไม่ได้อร่อย
กลมกล่อมเท่านี้

ตั้งฟ้ากำลังยิ้ม นั่นทำให้คุณศรีรู้สึกขัดใจที่โต๊ะซึ่งปกติดนนิ่ง
กินข้าวอยู่เพียงลำพังที่ปลายฝั่งนี้นั้นห่างกับอีกคนมากเกินไป

มันทำให้เห็นรอยยิ้มที่หาดูยากของตั้งฟ้าไม่ชัด

“ไปดื่มน้ำชากันตั้งฟ้า” ประโยคชักชวนกึ่งคำสั่งทำให้ตั้งฟ้า
รวบข้อวางลงในจาน แม้จะยังดีใจรสชาติอาหารและยังไม่อึด
ทว่าตนมาขายแรงงาน ได้กินดีเท่านี้ก็มากพอแล้ว

ตั้งฟ้าเดินตามคนตรงหน้าไป พอเดินอยู่ด้านหลังไม่ห่างกัน
นักทำให้ตั้งฟ้าเห็นว่าคุณน่านเป็นคนค่อนข้างสูง อีกแค่ไม่กี่เซนต์
ก็น่าจะสูงเท่าตน ซึ่งส่วนสูงโดยมากหมดไปกับขายาวและช่วงคอ
เพรียวระหง ไหล่แคบผอม เสื้อที่อยู่ใต้วงแขนทำให้เห็นเอวคอด
ช่วงสะโพกได้รูป ผิวเนียนละเอียด

เป็นคนทั้งดงามหมดจด และเขาไม่อาจปิดความคิดเรื่องกลิ่น
หอม ๆ ของอีกคนออกไปจากหัวได้เลย

“นั่งสิ” มือผอมผายไปยังเก้าอี้สีขาวซึ่งจัดอยู่กลางสวน ได้
ร่วมไม้ที่มีสายลมเอื่อย ตั้งฟ้าทรวดตัวลงนั่งอย่างไม่ขัดใจ ชาลิ้นชา
ให้คุณศรี แต่ตั้งฟ้าขอรินเอง ที่นี้เขาเทียบได้กับคนงาน ไม่ใช่คุณชาย
ที่คนอื่นต้องมาปรนนิบัติ

มีอหนาประคองแก้วชาขึ้นจิบ กลิ่นหอม รสดี ดั่งฟ้ารู้สึกได้
ด้วยลึนว่ามันมีราคาแพงแค่ไหน ขนมอบใหม่หอมกรุ่นวางตามลงมา
คณิศรตักขนมขึ้นโปรดเข้าปากแม้ต่ายคงจ้องมองใบหน้าหล่อเหลา
ขาวจัดของดั่งฟ้าไม่วางตา

“...” ดั่งฟ้าเงยหน้าขึ้นเมื่อวางแก้วชาลงบนจานรอง มองคน
ตรงหน้ากลับไปอีกกรอบและเช่นเคย คณิศรยังคงหลบตาเขา รวากับ
ว่าการจ้องตากันกับเขามันเป็นเรื่องที่ยากเย็น

ยอมรับว่าพฤติกรรมแบบนี้ทำให้บรรยากาศเริ่มอึดอัด
ดั่งฟ้าใช้นิ้วโป้งซ้ายถูนิ้วกลางข้างเดียวกันด้วยความเคยชิน
มันเคยมีแหวนอยู่ตรงนั้น เขามักจะถูมันเวลาที่เครียด ทว่าตอนนี้
เหลือเพียงรอยของสีที่ต่างไปจากการไม่โดนแดด

“แหวนเธอ” เสียงของคณิศรฟังดูเอาแต่ใจมากขึ้น แต่ไม่ใช่
แบบบนรถ ตอนนี้ดั่งฟ้ารู้สึก่อีกฝ่ายดูเหมือนกำลังโกรธ

“ครับ”

“แหวนอะไร”

“แหวนประจำตระกูลครับ มันมีเพชรฝังอยู่ผมก็เลยเอาไปขาย
แล้ว” ดั่งฟ้าตอบเสียงแผ่วลงตรงท้ายประโยค

ตนผูกพันกับคุณปู่ที่ให้แหวนมามาก พอขายก็เลยรู้สึกแย
ไม่น้อย ทว่ามีอะไรก็ต้องขายแล้ว แม้แต่มอเตอร์ไซด์ที่เขาชื่นชอบ
ก็โดนขายไม่เหลือ มีแค่ไม้ตบูกกับมือถือเท่านั้นที่ยังเก็บไว้เพราะแม่
มันจะแพงแต่ก็ยังจำเป็นมากกว่า

“ไม่ใช่แหวนหมั้นสินะ” คณิศรพิมพ์้ำ ความรู้สึกขุ่นเคืองในใจ
เริ่มเบาลง

ดั่งฟ้ามองคนตรงหน้าไม่นึกแปลกใจ

เมื่อสามเดือนก่อนงานหมั้นของทนายทตระกูลอนันต์พิสุทธิ์

อย่างดั่งฟ้ากับกันยา คุณหนูตระกูลใหญ่จากบริษัทคู่ค้านั้นเป็นข่าวใหญ่โต เธอเพียบพร้อมในแบบที่ผู้เป็นพ่อแม่สามีคาดหวัง แม้เธอจะเป็นเบต้าก็ไม่ได้น่ากังวลเพราะฐานะอันร่ำรวยและมารยาทงามล้ำของเธอ ส่วนดั่งฟ้าไม่ได้มีคนรัก เขาคิดว่าหมั้นก็ไม่เสียหาย กันยาก็คือเป็นคนที่น่ารักดี

แต่พออนันต์พิสุทธ์ล้มละลาย พ่อแม่ของกันยาเริ่มลำบากใจสุดท้ายการหมั้นก็ยุติลง เขาไม่แปลกใจนักกับการตัดสินใจนี้ การขาดตระกูลที่ล้มละลายขึ้นมามันได้ไม่คุ้มเสีย

“ผมใส่แหวนหมั้นไม่นานพอที่จะทำให้นิ้วไม่โดนแดดจนเปลี่ยนสีแบบนี้หรือครับคุณน่าน” ดั่งฟ้าตอบคนตัวเล็กกว่า มือหนายกแก้วชาขึ้นมาจิบอีกหน

จึงทำให้พลาดได้เห็นรอยยิ้มจากโอเมก้าตรงหน้าตน ครั้งนี้ไม่ใช่ยิ้มชุกชอนหรือยิ้มที่เจอความหวาน

ทว่าเป็นยิ้มที่ดูเยือกเย็นและนิ่งลึก

เมื่อคุณศรคิดว่าไม่เสียที่ลงทุนลงแรงไปตั้งมาก เพื่อให้ทำงานหมั้นของดั่งฟ้ายุติลง เพื่อให้ตระกูลอนันต์พิสุทธ์ล้มละลาย เพื่อให้ดั่งฟ้ามานั่งอยู่ตรงนี้ เบื้องหน้าตน

สอง

เป็นวันที่สามแล้วที่ดั่งฟ้าถูกประมุทาสมาจกตรอก
ชุมนุมตลาด เขาตื่นแต่เช้า แต่งตัวด้วยชุดกางเกงยีนขาวเสื่อยัด
เตรียมพร้อมสำหรับทุกงานไม่ว่าหนักเบา

ชุดที่ดั่งฟ้าใส่เป็นของมีเยื่อตามที่เคยซื้อไว้ ตนไม่เอากซื้อ
เสื่อผ้าใหม่ บางชิ้นที่เป็นแบรนด์หรูมีราคาตั้งฟ้าเอาไปขาย แล้ว
ค่อนข้างแปลกใจที่ราคามันดีไม่น้อย บางชิ้นราคาใกล้เคียงกับตอนที่
เพิ่งซื้อออกจากซอปมาด้วยซ้ำ

เขาเดินลงมาที่ห้องอาหารในเวลาเช้าตรู่ ห้องนอนที่ได้นอน
นั้นดูดีมาก เตียงหนานุ่ม และมันอยู่บนชั้นสองเคียงข้างกับห้องของ
คณิศรผู้เป็นเจ้าของบ้าน

บ้านนี้มีห้องจำนวนมาก และคนที่เห็นอยู่หลัก ๆ มีแค่สองคน
คือคณิศรกับซาลี ส่วนแม่บ้านหรือคนรับใช้คนอื่นจะโผล่มาบ้างแต่
ไม่บ่อยนัก

วันนี้ดั่งฟ้าลงมาเช็กว่าเมื่อวานจึงทำให้บนโต๊ะยังไม่มีอาหาร

เข้ามารอ และดูเหมือนเจ้าโตะไม้ตัวยาวจะถูกเปลี่ยนเป็นโตะเล็กซึ่งเหมาะสำหรับคนไม่เกินห้าคนนั่ง โตะตัวนี้แกะสลักลวดลายอย่างสวยงาม

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณดั่งฟ้า” พ่อบ้านตัวสูงโค้งทักทายจนดั่งฟ้าต้องรีบโค้งกลับ อีกฝ่ายยังมียิ้มมุมปากนิดๆ เหมือนเคย “คุณน่านจะลงมาที่โต๊ะอาหารราวแปดโมงเช้าครับ” ชาลีเอ่ยบอกต่อทันทีโดยไม่ต้องถาม

เมื่อวานดั่งฟ้าก็ตื่นเวลานั้น ทว่ารู้สึกไม่ถูกต้องนักวันนี้ก็เลยตื่นเช้าขึ้น

“ไม่เป็นไรครับผมรอได้ แล้วคุณน่านได้บอกคุณชาลีไหมครับว่าวันนี้ให้ผมทำอะไรบ้าง จะได้ทำรอไปก่อนคุณน่านตื่น”

ดั่งฟ้ามองหน้าคู่สนทนา ชาลียังอมยิ้ม ผายมือเชิญให้อีกฝ่ายนั่งลงตรงโตะกินข้าว หยิบกาน้ำชาและถ้วยลายสวยชิลิบทองส่งมาให้ เพราะรู้ว่าดั่งฟ้าต้องการรินชาเอง

“คุณน่านไม่ได้ส่งอะไรไว้ครับ ที่จริงคุณน่านน่าจะคาดหวังว่าตอนนี้คุณดั่งฟ้ากำลังหลับสบาย”

พอชาลีบอกแบบนี้ดั่งฟ้ายิ่งรู้สึกอึดอัดขึ้นมา สองวันแล้วที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากนั่งๆ นอนๆ ส่วนมากก็เดินตามเจ้าของบ้านไปทุกที่

โอเมก้าตัวหอมผอมเพรียวพาเขาไปหลายที่ในบ้าน ชี้อุ่นให้ดูนั่นนี่ คล้ายกับว่าตื่นตื่นที่ได้มีเพื่อนใหม่มาหาก็เลยพาชมที่อยู่ดั่งฟ้าไม่ได้ว่าหรือจิตใจอะไร ถือว่าช่วงเริ่มงานแรกๆ แบบนี้ การที่รู้จักอาณาบริเวณของสถานที่ทำงานไว้ย่อมดีกว่าไม่รู้

แต่ก็ชักรู้สึกว่าตัวเองควรทำงานที่เป็นงานจริงๆ เสียที เมื่อก่อนอาจจะไม่รู้ซึ้ง แต่ตอนนี้ดั่งฟ้ารู้ดีมากที่สุดที่เดียวว่าเงินจำนวน

แปดแสนเหรียญนั้นมีความมหาศาลเพียงใด ตนควรจะทำงานให้คุ้มค่าจ้างหน่อย

“คุณซาลิขึ้นไปเตรียมตัวดูแลคุณน่านเถอะครับ เดี่ยวผมหาอะไรอ่านในมือถือรอเวลาคุณน่านมาสั่งงาน”

“คุณน่านไม่สะดวกให้ใครไปยุ่งด้วยตอนนอนหรือตอนเช้าครับ เรื่องจำพวกที่ผมต้องคอยดูแลล้างหน้าแต่งตัวให้ คุณน่านจะทำเองทั้งหมด แต่ต้องโทร. ขึ้นไปปลุกตอนใกล้แปดโมงเท่านั้น” ซาลิอธิบาย

ตั้งฟ้าขานรับในลำคอ นันสินะ อีกฝ่ายเป็นโอเมก้าแกมตัวหอมเสียขนาดนั้นคงไม่สะดวกใจในการใกล้ชิดใคร แม้จะเป็นคนที่อยู่กันมานานก็ตาม

“เช่นนั้นระหว่างรอ เรามาคุยกันดีไหมครับคุณตั้งฟ้า”

“ผมไม่ใช่คนคุยเก่งนักหรอกนะครับ” ตั้งฟ้าออกตัว ที่จริงถ้าไม่ใช่เพราะอยู่ในสถานะคนถูกจ้างงานเลยต้องแสดงมิตรไมตรีตอบรับต่อคนที่มิได้มิตรด้วย ตั้งฟ้าค่อนข้างจะเป็นพวกชวนคุยไม่รี้นุกสนานนี้มาก

“ไม่เป็นไรครับ ผมแค่อยากทราบว่าทางเราดูแลคุณตั้งฟ้าขาดตกบกพร่องตรงไหนไปหรือเปล่า” ซาลิถามขณะตั้งฟ้ารินชาใส่แก้วตัวเอง

“ผมเป็นแค่ทาสขายแรงงาน นี่ดีกว่าที่ผมคิดไว้มากครับ”

“แล้วคุณตั้งฟ้ารู้สึกยังไงกับคุณน่านครับ”

เจอกันเพียงสองวันจะให้เขารู้สึกอะไรดีละ และเหมือนซาลิจะเดาใจได้จึงเปลี่ยนคำถาม

“คุณตั้งฟ้าคิดว่าคุณน่านเป็นยังไงบ้างครับ”

ตั้งฟานิ่งคิดไปครู่ใหญ่ กลืนซารสอ่อนทว่าหอมเข้มข้นคอ

“เป็นคนร่าเริงดีนะครับ” ดั่งฟ้าจำกัดความออกมาได้แบบนี้ คุณน่านมีมุมแปลก ๆ อยู่หลายจุดเหมือนกัน แต่การบอกว่านายจ้างตัวเองแปลกคงไม่เหมาะเท่าไร โดยเฉพาะที่อีกฝ่ายไม่ยอมสบตากับเขาทั้งที่เขารู้สึกว่าตัวเองโดนมองอยู่ตลอด แต่ก็ดูเป็นคนอภัยด้วยดี ถือว่าเป็นคนรวยที่ไม่ได้ดูเป็นภัยมากนัก

“งั้นหรือครับ” ซาลียิ้มได้มากขึ้นเมื่อเห็นว่าแขกที่ถูกรื้อเชิญมานั้นมีความรู้สึกเป็นบวกต่อนายตน

“ผมถามได้ไหมครับว่าคุณน่านอายุเท่าไร” ดั่งฟ้าคิดว่าอีกฝ่ายมีมุมเอาแต่ใจคล้ายเด็กอยู่พอสมควร ทว่าเอาแต่ใจกับความร่ำรวยดูเป็นของคู่กันจึงไม่มั่นใจเท่าไร ยิ่งหน้าตาน่ามองดูเด็กมากขนาดนั้นจึงคิดว่าบางทีอีกคนอาจจะเด็กกว่าตนก็ได้

“ปีนี้คุณน่านอายุยี่สิบหกครับ”

“ดูเด็กกว่าอายุมากเลยนะครับ”

“ครับ ความอ่อนวัยเป็นของขวัญที่คุณน่านได้รับมาจากคุณยายและคุณแม่ของคุณน่าน”

ดั่งฟ้าพยักหน้ารับคำกล่าวของซาลี แล้วจิบชาต่อ

ความเงียบรอยตัวล้อมรอบพร้อมเข้มนาฬิกาที่ขยับต่อไป พอไม่มีเจ้าของบ้านอยู่ใกล้ ๆ บ้านหลังนี้ก็ดูกว้างใหญ่จนน่าเบื่อเกินไปหน่อย

“บางทีสิ่งที่คุณน่านอยากได้มากที่สุดจากคุณตอนนี้ อาจคือความเป็นเพื่อนก็ได้นะครับ” ซาลีเอ่ยขึ้นมาก่อนที่จะขอตัวเดินออกไปเติมชาในกาเพิ่ม ทั้งให้ดั่งฟ้าขบคิดสิ่งที่ได้ฟังตามลำพัง

“ทำไมซาลีไม่บอกเราว่าดั่งฟ้าตื่นแล้ว ทำไมไม่ปลุกเราให้เร็วกว่านี้” ประโยคแรกรับอรุณเมื่อคณิศรเดินลงจากบันไดหินอ่อน

ยาวเหยียด ตั้งฟ้าจึงลุกจากเก้าอี้เดินตรงไปหานายจ้างตลอดสองสัปดาห์ทันที

“ขอโทษด้วยครับ ครึ่งหน้าผมจะปลุกคุณน่านให้ไวกว่านี้”

“อ้อ แบบนั้นแหละ” คณิศรเริ่มยิ้มอีกรอบ หันมามองคนตัวโตข้างกาย ตั้งฟ้าแต่งชุดธรรมดาๆ แบบนี้ก็ยิ่งดูดีมากเกินไป

“วันนี้คุณน่านจะให้ผมทำอะไรครับ ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ผมยังไม่ได้ทำงานอะไรเลย” ตั้งฟ้ารีบถามเข้าประเด็น คณิศรแค่ยกไหล่เดินพากลืนหอมไปนั่งที่เก้าอี้

“ที่นี่มีคนทำทุกอย่างหมดแล้ว ตั้งฟ้าแค่อยู่เฉยๆ ไม่ได้หรอก”

คณิศรไม่เข้าใจ ไม่ดีหรือไง แค่นั้นๆ นอนๆ ให้เขาคอยแอบมองก็ได้เงินแล้ว ทำไมชอบถามหางานให้ยุ่งยาก

“มันไม่ใช่เงินน้อยๆ ผมไม่อยากรู้สึกติดค้างคุณน่าน” ตั้งฟ้าบอกเสียงจริงจัง

คนฟังอยู่ปากอย่างไม่รู้ตัวเมื่อได้ยินคำพูดคำจาดัดความสัมพันธ์แบบนั้น

“หรือจะให้ผมตามไปที่ทำงาน จำพวงานเอกสารก็ได้ะครับ ผมจบบริหาร พอจะเข้าใจรูปแบบการทำงาน ผมรู้ว่าผมยังเด็ก แต่มีอะไรที่ต้องสอนปลุกย่อยผมก็พร้อมเรียนรู้เพื่อทำงานให้คุณน่าน”

ที่นี่เป็นเมืองท่า มีมหาวิทยาลัยแต่ไม่ได้ใหญ่มากนัก ตั้งฟ้าจบมหาวิทยาลัยมีชื่อในต่างเมืองซึ่งจากบ้านเกิดไปเรียนอยู่หลายปี หมายใจว่าเรียนจบแล้วจะมาดูแลกิจการที่บ้านต่อจากนุพการี ทว่ายังไม่ทันได้นั่งเก้าอี้จับงานบริหารก็ไม่มีบริษัทเหลือให้เขาทำแล้ว

“ตั้งฟ้าดีจัง” คณิศรบน เสียงหวานไม่ได้ดูจิ้งไม่ได้ฟังดูน่ากลัว มือผมลงมีดบนเนื้อปลาอย่างหอมกรุ่นที่เป็นมือเข้า

คณิศรมั่นใจในความเก่งและฝีมือของตั้งฟ้ามากต่างหาก ถึง

ได้ไม่ให้อยู่กับพวกงานต่าง ๆ ที่บริษัทซึ่งตนดูแล ปกติแล้วคุณิศจะ
ไปทำงานทุกห้าวัน อีกสองวันพักผ่อน แม้เข้าไปไม่เต็มวันก็มีแหวะ
เวียนไปโสดใจ

มีแค่ช่วงก่อนหน้าที่นี่ที่เข้าบริษัททุกวัน เครียดแทบแยกกับการ
วางแผนจัดการตระกูลอนันต์พิสุทธิ์หลังจากรู้ข่าวหมั้นของดั่งฟ้า

คนอย่างคุณิศเจอคนมามาก อัลฟาก็ไม่น้อย สิ่งที่เรียนรู้ได้
มากที่สุดคืออัลฟาเกิดมาเหนือคนทั่วไปอยู่แล้วหนึ่งขั้นด้วยร่างกาย
ที่แข็งแรงเหมือนได้รับพร แต่สิ่งที่เป็จุดด้อยอย่างมากของอัลฟา
คือ ความประมาทและหลงในตน อย่าง ธเนต อนันต์พิสุทธิ์ พ่อของ
ดั่งฟ้าที่พลาดพลั้งให้แกตนมากมายก็ไม่ใช่เพราะประมาทถือดีใน
ความเป็นอัลฟาจนไม่รอบคอบหรือ แล้วตอนนีดั่งฟ้าก็เรียน
รู้จากความผิดพลาดมาแล้ว หากให้ไปทำงานใกล้ชิดกับแหล่งข้อมูล
กลัวดั่งฟ้าจะรู้ทันจนจับได้ว่าบริษัทที่กวาดซื้อหุ้นของที่บ้านเขาด้วย
หลากหลายแหล่งที่มาอันล้วนเป็คุณิศ ผู้ที่มีสิทธิ์ไปยุ่งยามกับ
บ่อนหลวง หลอกล่อให้ธเนตเพิ่มวงเงินพนันก็คือตนเช่นกัน

คุณิศอยากรู้จักดั่งฟ้ามากขึ้นกว่านี้ อยากให้ดั่งฟ้าอยู่ไม่ไกล
จากตน และไม่อยากให้อัลฟาตรงหน้ารู้เรื่องที่ไม่ควรจะรู้เกี่ยวกับ
ตนมากเกินไป

“ดั่งฟ้าไม่ชอบอยู่กับเราหรือ”

“ผมไม่ชอบอยู่เฉย ๆ”

คำตอบที่ไม่ได้บอกว่าอีกฝ่ายหมางเมินตนทำให้คุณิศอมยิ้ม

“งั้นเดี๋ยวนีเราจะหาอะไรให้ดั่งฟ้าทำแล้วกัน” เอ่ยแล้ว
ลงมือกินอาหารเข้าต่อไปเรื่อย ๆ สายตาแอบลอบมองคนตรงหน้าที
กำลังลิ้มรสอาหารมี้อร่อย

ได้เห็นหน้าดั่งฟ้าใกล้ขึ้นมาก คิดไม่ผิดเลยที่เปลี่ยนโต๊ะกินข้าว

Rrrrr

เสียงเตือนจากมือถือในกระเป๋ากางเกงทำให้ตั้งฟ้าขมวดคิ้ว
 เสมอ

“หยิบขึ้นมาดูสิ อาจจะเป็นเรื่องด่วนก็ได้” คณิศรเอ่ยปาก
 อนุญาต ทำท่าไม่คิดอะไร แต่ดวงตากลมวาวจ้องมองอีกฝ่ายไม่ละ
 สายตา

อาจจะเป็นข้อความที่คณิศรกำลังรอให้ส่งถึงตั้งฟ้าอยู่ก็ได้

“อะไรเนี่ย!” ตั้งฟ้าสบถออกมาอย่างห้ามไม่อยู่เมื่อเห็นแจ้ง
 เตือนที่เข้ามา พร้อมข้อความจากห้องสนทนากับตัวแทนดีลเลอร์
 พ่อค้าทาสซึ่งตนตกลงทำสัญญาด้วย

“มีอะไรหรือที่ตั้งฟ้า” คนเป็นนายจ้างถามย้ำให้แน่ใจ แม้จะรู้
 สาเหตุที่หัวคิ้วของอีกฝ่ายขมวดมุ่น

“ดูเหมือนว่าผมจะถูกโกงครับ”

“จริงหรือ บอกเราได้ไหม” คณิศรเร่งถาม

ตั้งฟ้าถอนหายใจอย่างอึดอัดที่จะเล่า แต่นายจ้างถามมาถึง
 ตรงนี้แล้ว บอกไปก็คงไม่ได้เสียหาย

“ก็ดีลเลอร์ที่คุณน่าจะไปยื่นประมูลผมมานั้นแหละครับ ตาม
 เดิมเราตกลงกันที่เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นของผม แต่ตอนนี้เหลือแค่
 ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ เพราะทางนั้นหักหลายจุด โดยเฉพาะเงื่อนไขที่ผม
 ขายแรงงาน มีข้อชี้แจงมาเยอะมากสำหรับการโกงครั้งนี้ ผมพลาด
 เองที่ไม่ตรวจสอบช่องโหว่ของสัญญาให้ดี” ตั้งฟ้าขมวดคิ้วแน่น นึก
 เจ็บใจไม่น้อย แม้ต่อให้ได้ส่วนแบ่งเพียงยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของการจ้าง
 งานครั้งนี้มันจะเป็นจำนวนไม่น้อย แต่เขาควรได้ตามกติกาที่ตกลง
 สิ ไม่ใช่เล่นคดโกงกัน

คนฟังกระตุกยิ้มมุมปากจนต้องกดล้อมจิ้มแคร่รถรอสหวาน

มาเคี้ยว เพราะรู้ว่าข้อซี่แน่นสมบูรณ์เพียงใดในเมื่อตัวเขาเขียนเองกับมือทุกคำ คณิศรमानอนคิดดูแล้วว่าสองสัปดาห์น้อยเกินไป ถ้าครึ่งหน้าตั้งฟ้าไม่มาประมุขทาสอีกล่ะ หรือต้นมีคนอื่นรู้เรื่องตั้งฟ้าแล้วมาแย่งเขาไปล่ะ ต่อกันให้ไม่ชอบพอดังฟ้าโดยตรง แต่แค่เป็นอัลฟารูปลักษณะดีเยี่ยมแบบนี้ ก็ต้องมีพวกที่คิดจะใช้เงินแข่งสู้กับเขาหลงมาก็ได้

ไม่เอาหรือก เขาไม่อยากแบ่งตั้งฟ้าให้ใคร

ก็เลยไปเจรจาติดสินบนทำการโกงกับดีลเลอร์ของตั้งฟ้า พอใช้เงินให้มากพออะไรก็ง่ายไปหมด คณิศรเขียนดักจูดหัวของสัตตัญญาเพื่อหักเงินให้ตั้งฟ้าได้ไปแค่นี้เดียวพอ

แล้วก็...

Rrrr

“รับสายลิตตั้งฟ้า” คณิศรยิ้มเมื่อร่างสูงใหญ่รีบรับโทรศัพท์จริง ๆ เสียงขานตอบบอกชัดว่าปลายสายคือจูดดาว แม่ของตั้งฟ้า ไบหน้าหล่อเหลาเคร่งขรึมขึ้นเรื่อย ๆ

จิ้งหะเกิดขึ้นพร้อมกันอย่างที่ตั้งใจเลย ดีจัง

“ครับแม่ ครับ” ตั้งฟ้าถอนหายใจยาวเหยียดเมื่อเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากางเกง

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือตั้งฟ้า” ถามในสิ่งที่ตนรู้ดีอยู่แล้วอีกตามเคย

“น้องสาวของผมไปทำงานพิเศษทำแล้วเกิดทำของเสียหาย มันเป็นเงินจำนวนมากเลยละครับ” ตั้งฟ้าบอกเสียงเครียด เล่าเท่าที่ถาม เพราะความจริงแม่เขาย้ำมาอีกว่าฝ่ายกฎหมายของคูร์ณีของที่บ้านเร่งร่ำมาอีก ดูเหมือนต้องการเงินเพิ่ม

พอตอนที่จะมีปัญหาทุกอย่างก็ประเดประดังเข้ามาจนตั้งฟ้า

ปวดหัว

“ถ้าแบบนั้นตั้งฟ้าก็ทำงานกับเราต่อสิ เราจะจ่ายค่าจ้างให้ตั้งฟ้าโดยตรง ไม่มีเล่นตุกติกหักอะไรแน่ จะมากกว่าแปดแสนต่อสองสัปดาห์ก็ได้นะ แค่ตั้งฟ้าเสนอมา” คณิศรบอกอย่างกระตือรือร้น เขาอยากให้คนตรงหน้าตอบรับจริงๆ ลงทุนจัดฉากเพิ่มทุกอย่างเลย นี่ จะดีลเลอร์ แม่ น้องสาว ก็ล้วนแต่เป็นฝีมือของเขา

แล้วถ้าตั้งฟ้ายังไม่ตกลงที่จะอยู่กันเรื่อยๆ ต่อไป เขาก็ไม่อยากจะทำอะไรเพิ่มอีก ถ้าไม่จำเป็น

“ขอบคุณครับ แต่ผมคงไม่กล้าเรียกเงินมากเท่าเดิมกับงานที่ผมทำแค่นี้”

“งั้นเรากำหนดให้สัปดาห์ละแสน จ่ายล่วงหน้าสิบล้านเลย” ตอนแรกคณิศรจะจ่ายล่วงหน้าร้อยล้านเหรียญไปเลย แต่ซาลิบบอกว่าเวลาสะสมมันดูเยอะเกินไปจนอาจจะทำให้ตั้งฟ้าไม่ตกลง

“ขอบคุณครับ” ตั้งฟ้าจำใจรับข้อเสนอ ในสถานการณ์แบบนี้ สิ่งที่คุณตรงหน้ายื่นมาให้ถือว่าดีที่สุดแล้ว และคณิศรก็ดูไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร

‘บางทีสิ่งที่คุณน่าจะอยากได้มากที่สุดจากคุณตอนนี้ อาจคือความเป็นเพื่อนก็ได้ล่ะครับ’

ช่วยเหลือกันเพียงนี้เพราะมองเขาในฐานะเพื่อนหรือ เช่นนั้น คณิศรนับว่าเป็นคนที่น่ารักเลยทีเดียว

“งั้นให้เราโอนให้หรืออยากได้ทั้งโอนและเป็นเงินสดส่งไปที่แม่ของตั้งฟ้า...เอาแบบหลังแล้วกัน เดี่ยวเราให้ซาลิบจัดการให้”

“ไม่ต้องรีบขนาดนั้นหรอกครับ” ตั้งฟ้าแย้ง แต่อีกฝ่ายส่ายหน้า ใบหน้าหมดจดหันไปมองซาลิบ แค่นั้นเบต้าร่างสูงใหญ่ก็โค้งรับแล้ว เดินหายไปจัดการงานที่ได้รับมอบหมายทันที

“ตั้งฟ้าขอพรไปใหม่ จั้ดตั้งฟ้ามาเป็นคนขับรถของเราละ”
คณิศรบอกด้วยรอยยิ้ม

คนเป็นลูกจ้างพยักหน้ารับเมื่อเห็นว่าเป็นงานที่จริงจังจับต้อง
ได้ ตนจะได้ไม่รู้สึกเอาเปรียบอีกฝ่ายที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือใน
ตอนที่เดือดร้อนแบบนี้มากเกินไป

“ผมต้องมีเครื่องแบบคนขับรถใหม่ครับ” ถามเพราะเห็นซาลี
ใส่ชุดสูทขาวดำหน้าตาคล้ายเดิมมาตลอดสามวัน

“ไม่ต้องมีหรอก...ถ้าหมายถึงซาลี เขาแค่เครื่องภูของโรงเรียน
สอนพ่อบ้านนะ เขาใส่เพราะเขาอยากใส่เอง ตั้งฟ้าแต่งชุดอะไรก็ได้”
เพราะตั้งฟ้าดูดีในทุกชุด และการได้แอบมองตั้งฟ้าแต่งตัวแตกต่าง
หลากหลายออกไปมันก็ทำให้รู้สึกชุ่มฉ่ำในใจมากกว่าชุดเดิม ๆ

ถ้าตั้งฟ้าขับรถให้เขา ก็ต้องไปด้วยกันทุกที แล้วเขาก็จะแอบ
มองอีกฝ่ายจากด้านข้างหรือด้านหลังได้ด้วย มันดีมากๆเลย

“เรื่องเงินเรียบบร้อยแล้วไซ้ใหม่ ซาลี”

เสียงนุ่มถามไม่ดังนัก ดวงตาโตววมองผนังห้องที่ใช้ร่วมกัน
กับอีกคน บ้านหลังนี้สร้างอย่างประณีต ต่อให้ใกล้กันแค่นั่งกัน
คณิศรก็ไม่เคยได้ยินเสียงหลุดรอดมาจากห้องของตั้งฟ้าเลย

“ครับคุณน่าน” ซาลีเอ่ยตอบยามที่มีอหวนกดเข็มฉีดยาเข้าไป
ในข้อพับแขนอ่อนนุ่มของเจ้านาย ซาลีไม่ค่อยได้เข้ามาในห้องนอน
ของเจ้านายบ่อยนัก จะเข้ามาเฉพาะตอนที่ต้องฉีดยาให้

มันเจ็บจี๊ดจนทำให้คณิศรเม้มปาก แม้ต้องฉีดยาเดือนแต่จะ
ว่าชินก็ชิน ไม่ชินก็ไม่ชิน

ยานี้คือยาระงับอาการช็อคของไอเมก้า มันเป็นยาเกรดที่ดีที่สุด
ในโลก ราคาหนึ่งกล่องที่บรรจยามาไม่กี่ขวดมากกว่าเงินที่พาดังฟ้า

ออกมาจากตลาดหาเสียดีก

แต่มันก็ได้ผลดีเยี่ยม เมื่อออกไปเดินปะปนในหมู่ผู้คน หรือ ต่อให้ใกล้มากแค่ไหนก็ไม่มีใครได้กลิ่นโอเมก้าจากตัวของผู้ที่ใช้นี้เลย ทุกเดือนจะผ่านไปเหมือนคนฝันเป็นเพียงเบต้าธรรมดา ไม่ต้องเสียเวลาไปไล่ตามสัญชาตญาณดิบของตัวเอง

ทว่าทุ่มเทวนเวลาที่ผันผ่านเนิ่นนานเพื่อไล่ตามความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ตั้งฟ้า

คนฝันเคยฮึดเพียงสองครั้งในชีวิต แล้วมันสุดแสบโดยเฉพาะครั้งแรก เขาไม่สามารถควบคุมตัวเองได้เลย ไม่สามารถควบคุมอะไรได้สักนิดเดียว สัญชาตญาณดิบของโอเมก้าตอนฮึดที่กระตุ้นคนรอบข้างมันไม่ได้นำยินดีนัก และความรุนแรงทางอารมณ์ที่ปะทุอยู่ในร่างของโอเมก้า นั้นแสนจะทรมาน...คนฝันไม่ชอบ

“ตั้งฟ้านอนหรือยังนะ”

“เมื่อครู่ผ่านหน้าห้อง ผมเห็นไฟเปิดอยู่นะครับ” ซาลิบอก

คนฝันพยักหน้า ความจริงก็อยากให้ตั้งฟ้ามานอนใกล้ๆ ยังไม่เคยเห็นตั้งฟ้าหลับอยู่ตรงหน้าเลยสักครั้ง แต่ถ้าเข้ามาใกล้กันขนาดนั้น เขาคงไม่สามารถเลี่ยงการจ้องตาตั้งฟ้าได้

ใช้ว่าไม่อยากจะลึกลงเข้าไปในดวงตาที่แสงงดงามและคมคายคู่นั้น ทว่าเขาไม่สามารถมองตาอีกฝ่ายได้เลยจริงๆ

คนฝันไม่สามารถทำมันได้...

ไม่สามารถรับมือกับผลที่เกิดจากการทำเช่นนั้นได้

สาม

พอได้เริ่มทำงานอย่างจริงจัง ดั่งฟ้าจึงเริ่มรู้สึกกว่าตนเอง
ทำงานได้คุ้มค่างับเงินค่าจ้างที่รับมา รถในการครอบครองของ
เจ้าบ้านนั้นมีไม่น้อย และแต่ละคันนั้นราคาไม่ใช่อย่อยเลยสักนิด เมื่อ
ดั่งฟ้าที่ชื่นชอบด้านนี้แต่ต้องขายรถทิ้งทั้งหมดเพื่อใช้หนี้ที่บ้าน
ได้เห็นก็รู้สึกตื่นตาตื่นใจอยู่ไม่น้อย

แต่ออกจะมากไปหน่อยเมื่อเจ้าของรถเสนอย่างใจดีว่าให้
ดั่งฟ้าเลือกรถที่จะขับมาในแต่ละวันเองได้เลย ทว่าดั่งฟ้าก็เลือกคัน
เดิม ๆ ที่ตนตรวจสอบดูแล้วว่ามันเป็นรถซึ่งติดกระจกกันกระสุนไว้
ทุกบานเพื่อนำมาใช้ปกป้องคนที่นั่งอยู่ด้านใน พร้อมทั้งเอ่ยความ
จริงด้วยเสียงผ่อนคลาญไปอีกว่าตนไม่ได้ชอบรถยนต์นัก แต่ชอบ
มอเตอร์ไซด์มากกว่า

เช้าวันต่อมาในโรงรถก็มีมอเตอร์ไซด์หน้าตาแบบที่ดั่งฟ้าเคย
มีมาจอดไว้ พร้อมทั้งกระดาษโน้ตแจ้งว่าให้เอาไว้ใช้เวลาที่ไปทำธุระ
ส่วนตัว แม้ดั่งฟ้าจะชอบรถมาก แต่ก็ยังรู้สึกว่านี่มากเกินไปที่จะ

รับไว้ เลยจอดมันไว้ในโรงรถตามเดิม

พอได้ขับรถพาเจ้านายมาที่ทำงาน ดั่งฟ้าก็ได้รู้ว่านามสกุลของคุณศรคือ สินธุชลธร จึงไม่แปลกใจเกี่ยวกับเงินทองมากมายที่อีกฝ่ายใช้อีกต่อไป และเพราะแบบนั้นเลยทำให้ยิ่งแน่ใจในสิ่งที่ชาติบอก คุณศรคงเหงามากจริง ๆ จึงพยายามหยิบยื่นน้ำใจให้เพื่อนตามกำลังทรัพย์ที่ตนมีโดยไม่เดือดร้อน ซึ่งกำลังทรัพย์ของทายาทแห่งสินธุชลธรนั้นมีมากกว่าคนทั่วไปเท่านั้นเอง

“อ้อ ดิดตรงนี่เองสินะ”

เสียงนุ่มซึ่งดังมาจากโต๊ะทำงานทำให้อัลฟาหนุ่มตัวโตเงยหน้าจากมือถือที่ตนปิดเสียงเล่นเกมฆ่าเวลาไปมองนายจ้างของตัวเอง

เครื่องหน้าหวานคมคายของอีกฝ่ายยามที่กำลังตั้งใจทำงาน ยิ่งน่ามอง ใบหน้านั้นจริงจัง แก้วตาแวววาวไม่ละสายตาจากกongan ตรงหน้า คุณน่านจะทำงานด้วยความเจียวเรียบเพลิดเพลิน มีนานหนเท่านั้นที่จะปนพิมพ์กับตัวเอง

ดั่งฟ้าใช้เวลาไม่น้อยในแต่ละวันมองหน้าของนายจ้างตัวเอง จากตรงนี้

หากความมุ่งมั่นเป็นเสน่ห์ด้านหนึ่ง คุณน่านก็มีมันเหลือล้นเลยทีเดียว ตนมองก็หนก็ไม่เบื่อ สมแล้วที่ตระกูลสินธุชลธรเป็นตระกูลใหญ่ที่มันคงมาได้เช่นทุกวันนี้

ขนาดคนที่ไม่ค่อยสนใจกลุ่มตระกูลมีชื่อรอบกายนอกจากคู่ค้าทางธุรกิจอย่างเขาก็รู้จักตระกูลสินธุชลธร ใครบ้างจะไม่รู้จักในอดีตเมื่อหลายร้อยปีก่อนตระกูลนี้เป็นกลุ่มตระกูลของเจ้าเมืองด้วยความที่เป็นเมืองท่าจึงเติบโตไว สุดท้ายเมื่อเปลี่ยนการปกครองจากแบบเจ้าเมืองเป็นประธานาธิบดี เชื้อสายของคนตระกูลนี้ก็ยัง

ได้รับการโหวตจากประชาชนให้นั่งเก้าอี้ผู้นำประเทศอยู่บ่อยหน

ประธานาธิบดีคนล่าสุดของประเทศก็ใช้นามสกุลลินชุลลธร เช่นกัน คงจะเป็นญาติศักดิ์ลำดับที่ใกล้ชิดกับคุณน่าน

ตระกูลลินชุลลธรรมีบริษัทในเครือค่อนข้างหลากหลายสาย ในส่วนที่คุณน่านดูแลเท่าที่ดั่งฟ้าเห็นคร่าว ๆ จากเอกสารซึ่งเวียนผ่านตาหรือเสียงพูดคุยกันที่ตนได้ฟังมาตลอดเวลาหนึ่งเดือน สรุปได้ว่า คุณน่านดูแลด้านสินค้าพวกอุปโภคบริโภค อาหารสำเร็จรูป ข้าว ขนมปัง ขนมต่าง ๆ เป็นสายงานที่ใหญ่พอตัว ทว่ามันดูกลาง ๆ ไปเลยเมื่อเทียบกับธุรกิจยารักษาโรคที่เป็นธุรกิจหลักของตระกูลซึ่งคนอื่นดูแล

“ดั่งฟ้า วันนี้เราไปกินอะไรกันดี” คุณน่านละมือจากแฟ้มงาน หยิบมือถือขึ้นมาเลื่อนดูรูปสองรูปแล้วถาม

ดั่งฟ้าอมยิ้มเล็กน้อย มองความสดใสในดวงตากลมโตที่จะได้กินของอร่อย ตลอดเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ดั่งฟ้าชินเสียแล้วกับการที่คุณน่านไม่ยอมสบตาตัวเอง จึงได้ค้นพบว่าเปลือกตาสีมุกของคุณน่านก็เป็นอะไรที่น่ามองไม่น้อยเลยเช่นกัน

“ผมตามใจคุณน่านครับ กินอะไรก็ได้ที่คุณน่านอยากกิน”

ดั่งฟ้ารู้ตัวว่าตนเป็นแค่คนขับรถ และมากไปกว่านั้นเขาไม่มีอะไรที่ชอบหรือไม่ชอบกินเป็นพิเศษ ไม่แพ้อาหาร ต่างจากคุณน่านที่มีอาหารซึ่งกินไม่ได้อย่างพวกตระกูลถั่วลิสงที่ต้องคอยระวัง

“อืม งั้นเราไปร้านนี้” มือเรียวมอมส่งมือถือเครื่องแพงของตัวเองให้ดั่งฟ้าดู ชื่อร้านที่คุ้นเคยทำให้ดั่งฟ้าพยักหน้ารับ เขาสามารถพาไปได้โดยไม่ต้องเปิดแผนที่

“ต้องรอคุณซาลีไหมครับ” ดั่งฟ้าถามเพื่อพอบ้านหนุ่ม หลังจากทำงานมาสักพักเขาก็ได้รู้ว่า ซาลีคือบุคคลสารพัดประโยชน์ของ

คุณน่าน นอกจากเป็นพ่อบ้านแล้วยังเป็นเลขาฯ ที่คอยจัดการตารางชีวิตและทำหน้าที่จัดการรายละเอียดงานสำคัญให้คุณน่านด้วย

“ซาดีจะสรุปการประชุมก่อนนะ เดี่ยวเราจะส่งไฟล์กล่องมาให้”
พ่อคุณน่านบอกแบบนี้ตั้งแต่ฟ้าก็พยับหนาวรับ มีอกลงวันนี้
ก็มีแค่สองคนอีกคนแล้ว

และนับได้ว่าตั้งฟ้าขึ้นคั่นเคยกับการมีคุณน่านนั่งกินข้าวอยู่
ตรงข้ามตนมากขึ้นทุกวัน

แม้ว่าคุณน่านไม่กำหนดชุดเครื่องแบบของคนขับรถให้
ทว่าตั้งฟ้าก็เลือกจะใส่เสื้อสูทสีเข้มไว้ด้านนอกสุดกับกางเกงขายาว
โทนสีเดียวกันเสมอเพื่อให้อุสุภาพและไม่แตกต่างกับพนักงาน
คนอื่นมากนัก

เพราะถึงแม้ว่าจะมาทำงานที่นี้นานเป็นเดือนแล้ว อัลฟาจาก
อดีตตระกูลใหญ่อย่างอนันต์พิสุทธิ์ ก็ยังคงถูกจับตามองอยู่เสมอ
แต่จากมองกันตรง ๆ ก็เปลี่ยนเป็นลอบมองให้ลดความอึดอัดใจ
ลงบ้าง

ช่วงบ่ายคุณน่านมักใช้บริการคนขับรถให้พาไปตรวจดูโรงงาน
หลาย ๆ ที่ แต่เมื่อเช้ามีประชุม คุณน่านน่าจะอยู่ทำเอกสารในห้อง
ไปจนเย็น ตั้งฟ้าเดินตรงเข้ามาในห้องครัวย้อม ๆ มุมสำนักงานเพื่อ
ชงกาแฟให้ตัวเองและเจ้านายสำหรับยามบ่ายที่ชวนง่วง

“หล่อเนอะ เห็นมาเป็นเดือนแล้วก็ยังไม่อึดในความหล่อ”
เสียงกระซิบคุยกันของเบต้าสาวสองคนจากอีกฝั่งห้องที่มีตู้เย็นบัง
สายตาตั้งฟ้าสู่การรับรู้ของตั้งฟ้าชัดเจนแบบที่พวกเขาคิดว่าพูดกัน
เบามากพอ แต่เขาเป็นอัลฟาย่อมมีการรับรู้ที่ดีกว่าคนทั่วไป

ตั้งฟ้าทำนิ่งเหมือนกับว่าไม่ได้ยินเพื่อความสบายใจของทุก

ฝ่าย มันไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้ยินเสียงซุบซิบทำนองนี้ อาจเรียกได้ว่า
ชินชา อย่างน้อยก็ซมกัณณะนะ

“ฉันเคยเจออัลฟาไม่บ่อย แต่ดั่งฟ้านี้หล่อที่สุดเท่าที่เคยเห็น
มาเลย แฮ่ ใจบางไปหมด เสียตายไม่ค่อยยี้ม”

“ถ้ายี้มมากกว่านี้ฉันต้องฮึดแน่”

“นี่ เบต้าฮึดได้ที่ไหน สตินะเธอ”

“ก็ฮึดด้วยใจจากความหล่อไง ไม่เกิดเหอ แต่ตินะที่ออฟฟิศ
เราไม่มีไอเมก้าเลยสักคน ไม่อย่างนั้นความหล่อของอัลฟาอย่าง
ดั่งฟ้าต้องมีแผลงฤทธิ์บ้างแล้วละ”

“เกินไปไหมล่ะ แต่ถ้าเธออยากเห็นดั่งฟ้ายี้มต้องแฝงตัวเป็น
พนักงานคุณคนนครแล้วละ ฉันเห็นดั่งฟ้ายี้มตอนอยู่กับคุณคนนคร
บ่อย ๆ”

“คุณคนนครก็ดีดี เครื่องหน้าก็งาม ขาก็ยาวเขียว ตอนแรกฉัน
นึกว่าเป็นอัลฟาเหมือนกันนะ แต่พอมาเจอดั่งฟ้าเลยรู้ว่าจริง ๆ เนี่ย
อัลฟามีอออย่างไง แต่คุณคนนครก็เป็นเบต้าที่งานดีมากเหมือนกัน”

พอฟังมาถึงตรงนี้ดั่งฟ้าร้องอ้อในใจ นี่อาจเป็นเหตุผลที่คุณ
น่านไม่ใส่ผ้าพันคอก็เป็นได้ ผ้าที่พันรอบคอมิเพื่อปกป้องคอสวย ๆ
ของไอเมก้า แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการยืนยันตัวตนด้วย คุณน่าน
คงอยากวางตัวเป็นเบต้าเพื่อให้ง่ายต่อการทำงานกับคนหมู่มาก

ทั้งที่กลิ่นไอเมก้าของคุณน่านหอมฟุ้งขนาดนั้นแท้ ๆ เบต้า
จมูกไม่ดีเท่าอัลฟากับไอเมก้า อาจจะคิดว่าเป็นเพียงแค่งลิ้นน้ำหอม
ทว่าดั่งฟ้ารู้ดีว่าไม่มีน้ำหอมอะไรที่จะหอมลึกและชวนรู้สึกพอดี
ในการรับรู้ได้เท่านี้

กลิ่นประจำตัวของคุณน่านเหมือนชาดอกไม้ เป็นกลิ่นดอกไม้
หอม หวาน ไม่ได้รุนแรงจนแสบจมูกอย่างไอเมก้าหลายคนที่ตั้งฟ้า

เคยได้กลิ่น แต่กลับพอดี ละมุนละไม เหมือนเหล้าดอกไม้ยามที่ กลายเป็นชาเคล้ากับน้ำร้อน

ได้กลิ่นหอมหวานนุ่มนวลเจือความอุ่นที่ดื่มอีกก็หนก็ไม่เบื่อ

กิก!

มือหนาววางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะมุมห้องก่อนจะทรุดตัวนั่งบน โซฟาขนาดใหญ่ ดวงตาคมจ้องมองใบหน้างดงามหมดจดที่ยังคง คร่ำเคร่งอยู่กับแฟ้มเล่มโต ตั้งฟ้าไม่ได้เอากาแฟไปส่งให้ที่โต๊ะเพราะ คุณน่านเคยขอไว้ว่าอย่าเข้าใกล้โต๊ะทำงานมากเกินไป

ตั้งฟ้าเข้าใจได้ว่าเอกสารที่อยู่บนชั้นและวางเรียงอยู่บนโต๊ะ ของคุณน่านเป็นเอกสารสำคัญของบริษัท จะให้คนนอกไปยุ่งยาม กี่เซ่ที่ เมื่อตอนสัปดาห์แรกที่มาทำงาน คุณน่านให้ตั้งฟ้านั่งรออยู่ใน ห้องครัว ส่วนตัวแล้วตั้งฟ้าไม่มีปัญหาอะไร แต่เพราะเป็นอัลฟ่า ทำให้กลายเป็นเป้าสายตา จนนับได้ว่าเกือบสร้างความปั่นป่วน คุณ น่านก็เลยให้ตั้งฟ้าเข้ามาอยู่ในห้องทำงานของตัวเองได้ระหว่างที่รอ ขับรถให้ แต่ขอแค่อย่าเข้าใกล้ฝั่งโต๊ะทำงานก็เท่านั้น

“เฮ้อ” จมูกโด่งพ่นลมหายใจขับไล่ความเหนื่อยยากของงาน ที่เกิดปัญหาติดขัดออกไป

ดวงตากลมโตสวยของคณิศรซ้อนชั้นจ้องมองใบหน้าหล่อ เหลาของตั้งฟ้า ยิ้มหวานกับตัวเองที่คิดไม่ผิดที่เห็นคนวางโซฟาชุด ลงตรงมุมนั้น ไม่ใกล้เกินจนตั้งฟ้าเห็นเอกสารงานจนจับผิดกันได้ เกี่ยวกับเรื่องที่คุณคณิศรทำกับอนันต์พิสุทธ์ และเป็นมุมแสนยอดเยี่ยม เพราะทุกครั้งที่เงยหน้าจากแฟ้มงานร้อยแปด คณิศรก็จะเห็นหน้า ตั้งฟ้าทุกครั้ง

มองก็ครั้งก็ไม่เบื่อเลย กลิ่นของตั้งฟ้าก็หอมมาก ๆ กลิ่น

เปลือกไม้สนที่ทิ้งผาดทิ้งหอมอย่างพอดี ไม่ดิบเกินไป แต่ก็มากพอ ให้แก้มร้อนผ่าวได้ในเวลาที่ใกล้ชิดกัน

การได้มีดั่งฟ้าให้คอยแอบมองแบบนี้ คุ่มค้ำกับทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ลงแรงไปจริง ๆ

“...”

คุณศรีรีบหลบตาลงมาที่แพ้มงานตามเดิมเมื่ออัลฟาซึ่งถูกลอบมองตัวดวงตาจ้องกลับมา ในใจโอเมก้าเต้นรัวเมื่อคิดว่าดีที่หลบตาทันก่อนจะได้จ้องมองตาเรียวคมคู่นั้นเข้าอย่างจัง

“ผมขงกาแฟมาให้คุณน่านครับ” พอเห็นเจ้านายละความสนใจจากงานได้แล้ว ดั่งฟ้าจึงเอ่ยทัก

“ยกมาให้เราหน่อยได้ไหม” เสียงหวานเอ่ยบอก ดั่งฟ้าขงกาแฟได้ถูกปากเขามาก นมสามน้ำตาลหนึ่งบอกไปคนเดียวก็ได้ดื่มแบบนั้นตลอดไม่เคยพลาด นอกจากซาลิแล้วก็ไม่มีใครเคยรักษามาตรฐานได้แบบนี้ การมีดั่งฟ้าเข้ามาก็เป็นการแบ่งเบางานของซาลิที่คอยทำงานจุกจิกสารพัดให้คุณศรีไปด้วยในตัว

แม้จะแปลกใจเล็กน้อยที่วันนี้เจ้านายให้เข้ามาใกล้โต๊ะทำงาน แต่เขาก็ไม่ได้อึดออด มือหนาวางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะให้เบามือ ร่างผอมรับไปแล้วจับในทันที รอยยิ้มที่วาดชัดทำให้ดั่งฟ้ายิ้มตามอย่างห้ามไม่อยู่ มองจนเพลินตาได้สักพักก็รู้ตัวว่าควรถอยออกไป ขายาวจึงก้าวย้อนกลับไปเดิม

“ดั่งฟ้า”

แต่เพราะน้ำเสียงหวานจึงยังตีเท้าและหันกลับมามอง

“เราขอมือหน่อยสิ” ถึงจะแปลกใจ แต่ดั่งฟ้าก็เดินกลับมาชิดโต๊ะไม้ตัวโต มือหนาทั้งสองข้างยื่นมาตรงหน้าของคุณน่าน

“เฮ้อ เหนื่อยจัง” ปนพึมพำหลังจากที่แนบแก้มและหน้า

ตัวเองลงกับมือหน้าทั้งสองข้างของดั่งฟ้า

ผิวแถมนุ่มนวลยิ่งกว่าที่เคยคิดของคุณน่านทำเอาใจของอัลฟ่า
เต้นรัว แต่ก็ได้แต่นิ่งไว้เพราะอีกฝ่ายดูกำลังสบายมากจริง ๆ

เป็นครั้งแรกที่ใกล้กันขนาดนี้ จะเรียกว่าแตะตัวกันหนแรกเลย
ก็ว่าได้

“ลูปผมเราหน่อยสิดั่งฟ้า” เสียงหวานบอกหงุหงิงไม่ดังนัก
แถมนิ่มบนมือเอนไปซบทางขวามากกว่า

ดั่งฟ้าใช้นิ้วยาว ๆ ของมือซ้ายลูบไล่สอดเข้าตามเส้นผมนุ่ม
สีดำขลับเชื่องช้า กลิ่นหอมของคุณน่านเปลี่ยนไปเล็กน้อย ทว่าบอก
ได้ชัดเจนว่าผ่อนคลายมากขึ้น

“ดีอย่างที่คิดไว้จริง ๆ ด้วย” คุณน่านยิ้มแฉ่งทั้งที่หลับตาพริ้ม

ดั่งฟ้าระบายยิ้ม ดวงตาคมมองใบหน้าหมดจด ริมฝีปากเิบ
อิมสีสวย เครื่องหน้าอ่อนเยาว์สบายตา คุณน่านดูเด็กกว่าอายุจริง
มาก หากบอกว่าเป็นรุ่นน้องของตนดั่งฟ้าก็คงเชื่อ

“เอาละ เราจะทำงานต่อแล้ว” คุณน่านกลับไปนั่งตัวตรง
เหมือนเดิม แต่บนแก้มขาวทั้งรอยแดงเล็ก ๆ จากการกดทับกับ
มือหนาไว้ให้ได้เห็น

ดั่งฟ้ายังคงจ้องมองใบหน้าของเจ้านาย มองแถมนิ่ม ๆ ที่ต้น
สัมผัสเมื่อครู่อย่างลึมดัว ก่อนจะได้สติ กระแอมในลำคอ แล้วกลับไป
นั่งที่เดิม

เสียงเปิดแฟ้มดังมาจากโต๊ะของคุณน่านเหมือนปกติ ส่วน
ดั่งฟ้าก็หยิบแก้วกาแฟของตัวเองมาจิบ ทว่ากาแฟที่ได้ลิ้มรสกลับไม่
อาจเรียกการรับรู้ซึ่งจดจ่ออยู่กับความนุ่มและอุ่นบนฝ่ามือหนา
คืนมาได้

ส่วนไอเมก้าตัวหอมเองก็ยังคงรู้สึกถึงความอุ่นร้อนจากฝ่ามือ

ของอัลฟาที่แนบชิดกับผิวแก้ม เขานึกดูตัวเองไม่น้อยว่าเมื่อครูทำอะไรลงไป เพียงแค่รู้สึกว่ายากให้ตั้งฟ้าลูบผมก็เอ๋ยปากพูดไปในทันทีโดยไม่ได้ยั้งคิด นอกจากใจที่เต้นระรัวแรงขึ้น และความรู้สึกอุ่น ๆ บนผิวแก้มนี้ ศนิศรก็ยิ่งรู้สึกว่าคิดไม่ผิดเลยที่ขอไป มันดีมากจริง ๆ มือใหญ่แสนอบอุ่นของตั้งฟ้าที่ลูบผม ที่แนบลงกับผิวแก้มตน มันดีมาก ๆ

เขาชอบตั้งฟ้ามากจริง ๆ

มือเย็นวันนี้คุณน่านเลือกมาร้านเดิมที่เคยมาหลายหน
อาหารที่นี้อร่อยจนตั้งฟ้านับได้ว่าเป็นร้านโปรดของตัวเองไปไกลหลาย ๆ ทว่าสิ่งหนึ่งที่ตั้งฟ้าไม่รู้คือที่คุณน่านเลือกมาร้านนี้บ่อย ๆ ก็เพราะเห็นตั้งฟ้ากินอาหารร้านนี้เยอะกว่าร้านอื่น ๆ นั่นละ

“เดี๋ยวเราไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ” ศนิศรเอ๋ยปากหลังจากที่สั่งอาหารกับทางร้านเสร็จ

ตั้งฟ้าพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้ม มองตามแผ่นหลังแคบผอม ทว่าเข้ากันได้ดีกับสูทสีอ่อนที่กำลังสวมใส่ ก่อนจะหยิบเมนูขึ้นมาดูของหวานอีกหน่อย ตนไม่ชอบพวกขนมอะไรนัก ไม่ค่อยกินจุกจิก แต่อีกฝ่ายชอบพวกขนมหวานมาก เลยคิดว่าอยากสั่งของโปรดไว้ให้กินตบท้ายมือเย็นเหมือนทุกที

“ตั้งฟ้า ตั้งฟ้า”

เสียงเรียกชื่อที่ไม่คุ้นหูทำให้ใบหน้าคมคายเงยขึ้น และก็ได้พบคนคุ้นตา

“ตั้งฟ้าจริง ๆ ด้วย”

“กัณยา” ตั้งฟ้าทักทายอดีตคู่หมั้นสาวของตัวเองกลับ หญิงสาวแต่งตัวสวยด้วยชุดกระโปรงยาวสีเหลืองอ่อน

“ไม่คิดว่าจะเจอตั้งฟ้าที่นี่”

คำทักของกันยา ตั้งฟ้าไม่แปลกใจนัก ร้านอาหารร้านนี้เป็นร้านหรูหรา ราคาต่อจานแพงมากจนคนอื่นคงไม่คิดว่าชายหนุ่มจากบ้านซึ่งล้มละลายจะเข้ามากิน โดยเฉพาะโซนที่เป็นส่วนตัวอย่างตรงนี้ด้วยแล้ว

“ฉันทานกับเจ้านายนะ เขาให้มากินข้าวเป็นเพื่อน”

“เจ้านายตั้งฟ้าใจดีจังเลยนะ เลี้ยงข้าวในร้านแบบนี้เลยตั้งฟ้าทำงานอะไรให้เขาเหรอ”

“ฉันทเป็นคนขับรถนะกันยา”

“อ้อ อย่างนี้เอง” กันยายิ้มหวานให้อดีตคู่หมั้น แมื่ก่อนหน้านั้นในใจจะคิดไปไกลแล้วก็ตาม แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา “แล้วตอนนี้ตั้งฟ้าสบายดีไหม” กันยาลังเลว่าจะเดินไปนั่งเก้าอี้ตัวตรงข้ามตั้งฟ้าดีไหม หรือจะให้ย่อตัวลงไปคุยก็คงไม่เหมาะะ มีเอเรียผมจิ้งบีบต้นแขนแกร่งเบา ๆ ให้ลุกขึ้นมาคุยด้วยกัน ทว่าตั้งฟ้าไม่ได้ทำตามเพียงแค่งยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายที่ยืนอยู่ข้างตัว

“ก็ดี” ตามคำตอบคำ ปกติตั้งฟ้าไม่ใช่คนช่างเจรจาอยู่แล้ว แต่เพราะตอนที่ยกเลิกงานหมั้น กันยามอบไมตรีให้ ไม่ได้ซ้ำเติมที่ตระกูลอนันต์พิสุทธ์ล้มละลาย ระหว่างทั้งคู่จึงถือว่ามีความสัมพันธ์ที่ดีมากกว่าร้ายฉาน

“เราคิดถึงตั้งฟ้าตลอดเลยนะ ถ้างานหมั้นยังไม่ยกเลิก ตอนนี้เราก็คงไปตัดชุดแต่งงานด้วยกันแล้ว” กันยาบอกรด้วยรอยยิ้มจาง ๆ ใบหน้าสะสวยเจือความเศร้า ทว่าตั้งฟ้าไม่ได้ตอบอะไร อดีตมันก็เป็นอดีต อีกทั้งอีกฝ่ายก็ยกเลิกงานหมั้นเอง

เพราะว่าตั้งฟ้ากลายเป็นคนจนไปแล้ว แถมมีหนี้สินล้นตัว จึงไม่ได้โทษที่อีกฝ่ายจะทิ้งคนซึ่งไม่เหมาะสมกัน แต่จะให้ตั้งฟ้ามา

ขอโทษในเรื่องนี้ก็คงไม่ใช่ เขาก็ไม่ได้เลือกที่จะเป็นคนล้มละลาย
เช่นกัน

“ดั่งฟ้า!”

น้ำเสียงคุ่นหูของเจ้านายทำให้อัลฟาหนุ่มหันไปมอง เพียงครู่
เดียวร่างพอมสูงของคุณน่านก็ก้าวจับ ๆ มาที่โต๊ะ ตากลมโตยามนี้
จ้องเขม็ง หน้าตาหมดจดแสดงความขึงโกรธชัดเจน บอกชัดว่ากำลัง
อารมณ์ไม่ดี

“ไม่ทราบว่ามีใครหरोคะ ฉันทันยาคะ”

“เราจำเป็นต้องตอบเธอหरो” ทำไมคนคิดจะไม่ว่าผู้หญิง
คนนี้เป็นใคร ในเมืองงานหมั้นของเธอ เขาเป็นคนทำให้ล้มไปกับมือ

“นี่คุณน่าน เจ้านายฉัน”

แล้วยิ่งดั่งฟ้าตอบดีตู่หมั้นด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มแบบนั้น
คนคิดก็ยังไม่พอใจ ไหนจะมีมือของผู้หญิงคนนั้นที่จับไหล่ดั่งฟ้า
ไม่ปล่อยอีก

มีเหยื่อต่อกันมากหนักหรือไง

“ดั่งฟ้า เราจะกลับแล้ว”

“แต่คุณน่านยังไม่ได้กินมื้อเย็นเลยนะครับ” วันนี้เจ้านายตัว
พอมของเขาทำงานหนักทั้งวัน กินน้อยแบบนี้ก็เดี๋ยวก็น่าจะสบายเอา

“เราไม่กินแล้ว ไม่อยากกินแล้ว จะกลับบ้าน” คนคิดร้ายเสียง
ดัง

ดั่งฟ้าเห็นความเอาแต่ใจที่พุ่งขึ้นสูงก็ไม่อยากขัดใจ พอจะ
รู้แล้วว่าเวลาคุณน่านไม่พอใจ การเข้าไปขวางความต้องการไม่ใช่
สิ่งที่ฉลาดนัก

“ฉันทันกลับแล้วนะ”

ดั่งฟ้ายึดตัวขึ้น แต่ก็มัวคุด มัวรำลามองหน้าผู้หญิงคนนั้น

อยู่ได้ คณิศรจึงคว้าแขนเสื้อของดั่งฟ้าดึงเข้าหาตัวเอง เร่งบอกให้รีบเดินตามออกมาได้แล้ว เขาเดินลื่วออกมาทันทีด้วยอารมณ์คุกรุ่น คำอาหารค่อยให้ซาลิมาจัดการให้ตอนที่อารมณ์ดีกว่านี้ ส่วนตอนนี้เจ้าตัวไม่สนใจอะไรทั้งนั้นนอกจากอยากให้เห็นคนที่เดินตามมาอยู่ไกล ๆ จากอดีตคู่หมั้นของตัวเอง

“คุณน่าจะอยากให้ผมแวะหาอะไรกินก่อนกลับบ้านไหมครับ”

“ไม่! กลับเดี๋ยวนี้ เราจะกลับบ้านเดี๋ยวนี้” คณิศรพูดเสียงดังขึ้น ขบเม้มริมฝีปากตัวเองแน่น ทันทีที่ดั่งฟ้าเปิดประตูรถให้ก็รีบเข้าไปนั่งด้านใน

อัลฟาหนุ่มคิ้วขมวดผ่นลมหายใจหนัก ๆ ออกมา แล้วจ้ำเท้าตรงเข้าไปนั่งตำแหน่งคนขับ

จู่ ๆ คุณน่าจะหงุดหงิดแบบนี้ ดั่งฟ้าตามอารมณ์ไม่ทันเหมือนกันว่าเป็นอะไรกันแน่ แต่ในฐานะลูกจ้างก็คงทำได้แค่ขับรถกลับบ้านให้เร็วที่สุดตามที่อีกฝ่ายต้องการ

แม้จะนั่งรถนานมากกว่าสิบนาที ทว่าคณิศรก็ยังไม่หาย

โมโห รู้สึกหงุดหงิดที่เห็นดั่งฟ้ายังทำตัวซิ่นมีนกับอดีตคู่หมั้น ทั้งคู่ยกกันสนิทชิดเชื้อ ทั้งจับเนื้อต้องตัวกัน ถ้าเป็นคนอื่นคณิศรคงไม่รู้สึกอะไรนัก แต่นั่นคือกันยา ผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยหมั้นกับดั่งฟ้า คนที่จะมาแย่งดั่งฟ้าไปจริงๆ

“ซาลิ!” คณิศรเรียกพ่อบ้านประจำตัวเสียงดังทันทีที่เห็นอีกฝ่ายรออยู่ในโถงกลางในมือมีซองที่ตนส่งข้อความสั่งให้หามา เขาเรียกเดินเข้าไปคว่ำถุงกระดาษสีดำแบรนต์ดั่ง พอเห็นของด้านในก็กระตุกยิ้ม หันมาหาร่างสูงใหญ่ของอัลฟาที่ยืนอยู่ด้านหลัง

“คุณเข่าลง ดั่งฟ้า”

คำสั่งของเจ้านายทำให้ตั้งฟ้าขมวดคิ้วแน่นด้วยความสงสัย
“ทำไมครับ”

“เราบอกให้ทำก็ทำสิ อย่าขัดใจเรา”

ท่าทางจริงจังและน้ำเสียงเอาแต่ใจมากที่สุดเท่าที่เคยเห็นจาก
คณิศรทำให้ตั้งฟ้าหันไปมองซาลิเป็นตัวช่วยในการตอบคำถาม
พ่อบ้านหนุ่มผายมือมาที่เก้าอี้แทนเป็นทางเลือก อัลฟาร่างสูงใหญ่
เลือกที่จะตามน้ำเดินไปนั่งที่เก้าอี้ด้านหลัง ความสูงที่ได้ก็พอ ๆ กัน
หากตั้งฟ้าจะนั่งคุกเข่าลงกับพื้น

“นั่งนิ่ง ๆ” คณิศรออกคำสั่ง แม้จะหงุดหงิดที่ตั้งฟ้าไม่คุกเข่า
กับพื้นตามที่บอก ทว่าเพราะส่วนสูงลดทอนลงมาตามที่ต้องการ
แล้วจึงไม่อยากเสียเวลาได้เถียง มือเรียวมอมคว่ำสายหนังออกมา
จากถุงกระดาษ ไข่ม้วนคล้องรอบลำคอแกร่งของอัลฟาหนุ่มอย่าง
รวดเร็ว ความหงุดหงิดมากพอให้คณิศรไม่ยอมแรงตอนที่รัดสาย
ปลอกคอหนังสำหรับสุนัขตัวโตรอบคอตั้งฟ้า

กรีก!

คณิศรกระตุกยืมอย่างพอใจเมื่อคล้องสายจูงเข้ากับปลอกคอ
ของอัลฟาหนุ่มได้

“คุณน่านทำอะไร!” เป็นครั้งแรกที่ตั้งฟ้าขึ้นเสียงใส่เจ้านาย
ตัวเอง เขารู้สึกเจ็บลำคอเพราะอีกฝ่ายรัดสายหนังเข้ามาแน่นจน
แทบหายใจไม่ออก จู่ ๆ ก็โมโหแล้วเอาสายจูงมาล่ามเขานี้นะ “คุณ
น่านต้องรู้จักมีขอบเขตบ้างนะ ผมเป็นคนขี้บรด ไม่ใช่สัตว์เลี้ยงของ
คุณ”

“ถ้าเราอยากให้เป็น ตั้งฟ้าก็ต้องเป็น จะได้ว่าตัวให้ขัดใจล่ะว่า
ตั้งฟ้าเป็นของเรา เราจ่ายเงินให้ตั้งฟ้ามาอยู่กับเรา ไม่ใช่ให้ไปรบกวน
กับคนอื่น” คณิศรรีบตอบออกมาเสียงดังทันที

ดั่งฟ้าฆมวดคิ้วจ้องเขม็ง “ถ้าจะคิดว่าเป็นหนี้บุญคุณ ฉันผมไม่รบกวนเงินคุณนานแล้ว ผมไปหางานอย่างอื่นทำได้”

“ไม่! เราไม่ยอมหยอก ดั่งฟ้าต้องอยู่กับเราที่นี่ ดั่งฟ้าเป็นของเรา!”

คณิศรกระตุกสายจูงในมือหลายทีจนดั่งฟ้าเจ็บคอไปหมด ร่างสูงใหญ่ยืนตัวด้าน ก่อนจะลุกขึ้นยืน แม้ว่าคณิศรจะพยายามดึงสายจูงให้อีกฝ่ายนั่งลง แต่อัลฟ้าหนุ่มก็ต้านแรงไว้ได้

มือหนาจับสายหนังที่อยู่ฝั่งตัวเองแล้วกระตุกดึงคืนมาอย่างแรง โอเมก้าตัวพอมเกินฝืนถลาตามเข้ามาทันทีสองก้าว สายจูงหนังถูกยื้อระหว่างคนที่จับส่วนปลายกับอีกฝ่ายที่โดนล่าม คณิศรออกแรงสุดตัว ส่วนดั่งฟ้ายื้อไว้ไม่ให้ปลอกคอหนังยิ่งรัดคอตัวเองแน่นจนเจ็บกว่านี้ แต่ก็ไม่ได้ออกแรงกระชากเชือกในมืออีกฝ่ายคืนมาเต็มที่นัก ไม่เช่นนั้นเจ้านายคงล้มคว่ำกับพื้นให้ได้เจ็บ

“คุณเป็นบ้าอะไรเนี่ย ที่ผ่านมาผมตามใจคุณมาตลอดเพราะเห็นคุณเป็นเจ้านาย ไม่ซัดใจเพราะสงสารที่ต้องอยู่กับความเหงา แต่ถ้าคุณทำตัวเหมือนคนบ้าแบบนี้ผมก็ทนไม่ไหวหรอกนะคุณน่าน” ดั่งฟ้าไม่ได้ตะคอก ทว่าน้ำเสียงทุ้มต่ำเต็มไปด้วยความดุตันไม่ชอบใจ

คณิศรกัดปากแน่น คำย่อนของดั่งฟ้ามันเสียดแทงในใจคนฟัง ในเวลานี้ยังนึกชื่นชมว่าดั่งฟ้าเก่งจริง ๆ ขนาดจะด่ากันก็ยังไม่โดนแผลในใจของคณิศรได้เป็นอย่างดี

ปึก!

คณิศรปราสายจูงหนังที่ตนถืออยู่ใส่อกกว้างของอีกฝ่ายเต็มแรง ดวงตาโตแดงก่ำไม่ต่างจากริมฝีปากอิมที่แดงช้ำเพราะแรงขบเม้มของตัวเอง

“ตั้งฟ้าห้ามออกไปจากที่นี่ด้วย” ย้ำบอกก่อนจะหันหลังวิ่งขึ้นไปชั้นสอง คงไม่พินกลับไปห้องพักของตัวเอง

ตั้งฟ้าขมวดคิ้วแน่น มองตามแผ่นหลังผอมอย่างไม่พอใจ มือหนาปลดปลอกคอหนังออกจากรอบคอตัวเองเพราะมันรัดแน่น จนหายใจแทบไม่ออก เจ็บไปหมด

“แม่งเอ๊ย!” สบถเสียงหนัก ตาเรียวกมจ้องเส้นหนังในมือเขม็ง ก่อนจะขว้างมันลงกับพื้นด้วยความหงุดหงิดใจ ทั้งโมโหคุณน่านที่ทำอะไรไร้เง่า ทั้งโมโหตัวเองเพราะตาแดงๆ ของอีกคน

สี่

เขาไม่สามารถทำให้ใจให้สงบลงได้ ตามคมจ้องมองสายหนึ่งที่ยังคงถูกทอดทิ้งอยู่บนพื้น ตอนนี้ง่ามนี้ตั้งพำนักอยู่เพียงลำพังในความเงียบ ตรงหน้าคือถ้ำขยาบสววยที่ซาลีเดินไปหยิบมาเทให้

ซาลีไม่ได้ต่อว่าที่ตั่งฟ้าแสดงกิริยาไม่ดีกับเจ้านายของตน ไม่ได้พูดอะไรสักคำ เพียงหยิบกาน้ำชามาเสิร์ฟ แล้ววางสูงในชุดสูทหน้าตาเดิมนั้น ก็เดินหายไป ไม่ได้ตามขึ้นไปดูคุณครผู้เป็นเจ้านายด้วยซ้ำ

นั่นทำให้ตั่งฟ้ายิ่งรู้สึกกระวนกระวายใจ เขาร้อนรนอยู่ในอกไม่แน่ใจว่ามันคือความรู้สึกอะไรบ้าง แต่ที่แน่ชัดคือความรู้สึกผิด แม้โอเมก้าตัวหอมกรุ่นกลิ่นชาดอกไม้คนนั้นจะมีพฤติกรรมเอาแต่ใจอยู่ไม่น้อย หรือไม่เคยยอมสบตากับเขาเลยสักนิด ทว่าตั่งฟ้าก็รู้ว่าที่ผ่านมานี้ไม่ใช่แค่คุณน่านเอาแต่ใจตัวเอง ทว่าก็เอาใจเขามากด้วยเช่นกัน

ตามใจ ดูแล และคอยช่วยเหลืออย่างมาก โดยเฉพาะเรื่อง

เงินกับเรื่องงาน คุณน่านไม่เคยพูดจาทวงบุญคุณก่อนหน้านี้เลย ไม่เคยแสดงท่าทีอึดอัดที่จะช่วยเหลือ ฝ่ายนั้นเห็นเขาเป็นเพื่อนจริง ๆ แม้ว่าครั้งนี้จะเงี้ย่มากไปหน่อย แต่ก็คงเพราะโกรธ โกรธอะไรสักอย่างที่ตั้งฟ้ารู้สึกในใจได้วาง ๆ ทว่าไม่อาจมั่นใจได้

และคงไม่ถามเพราะไม่ชอบความยุ่งยากที่จะตามมาพร้อมคำตอบ

ซาซันดีแม้ไร้ดอกไม้หอมหวานเจือปน ทว่ากลิ่นหอมอ่อน ๆ เจือความอ่อนน้อมนั้นก็ทำให้ตั้งฟ้าคิดถึงกลิ่นของคุณน่าน ร่วงสูงใหญ่ย่นตัวลุกขึ้น เดินตรงไปบนชั้นสองโดยไม่ลืมหิวว่าเส้นหนึ่งบนพื้นติดมือมาด้วย และจุดหมายไม่ใช่ห้องของเขาเอง

ก๊อก ก๊อก!

เสียงเคาะประตูดังสะท้อนในความเงียบ ตั้งฟ้ารออยู่สักพัก ทว่าไม่มีใครตอบรับ จึงลงมือเคาะอีกสองสามหนและรอ เมื่อยังเงียบจึงถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไป กลิ่นชาดอกไม้หอมฟุ้งทะลักออกมาจากหลังบานประตูทำเอาตั้งฟ้าลอบกลิ่นน้ำลายอย่างไม่รู้ตัว กลิ่นที่อัดแน่นฟุ้งชัดเจนเหลือเกินว่านี่คือห้องของคุณน่าน คณิศรสินธุชลธร

ร่างสูงใหญ่สาวเท้าเข้ามาอย่างเงียบเชียบ ห้องของคุณน่านใหญ่กว่าห้องตั้งฟ้าเล็กน้อย ตกแต่งด้วยโทนสีครีมและสีชมพูหม่นดูอบอุ่นด้วยลูกไม้ประปราย ทว่าดูสงบจากการตกแต่งด้วยไม้ ทำให้นึกถึงบรรยากาศการพักผ่อนริมภูเขาที่อบอุ่นใจโดยเฉพาะเมื่อมีกลิ่นหอม ๆ ของคุณน่าน

ห้องนี้ตกแต่งแตกต่างจากที่อื่นในบ้านอย่างเห็นได้ชัดว่าเจ้าของเลือกให้มันเป็นแบบนี้โดยตั้งใจ ตั้งฟ้าอดยิ้มไม่ได้เมื่อเห็น

ห้องที่ทำให้รู้สึกอุ่นใจและสงบของคุณน่า

ก่อนรอยยิ้มจะจางลงเมื่อเห็นแผ่นหลังผอมในชุดทำงาน
นั่งสิ้นเทาอยู่บนเตียงตัวเอง

“ชาติเรอบอกว่าอยากอยู่คน...” โอเมก้าตัวหอมเหลียวมอง
พลันชะงักเมื่อเห็นว่าผู้บุกรุกห้องของตนไม่ใช่พ่อบ้านที่คุ้นเคย
คุณศรเบิกตาโพล่งก่อนจะรีบหันกลับไป ทว่าช่วงเวลานั้นๆ นั้นก็
ทำให้ดั่งฟ้าเห็นน้ำตาที่เลอะเทอะใบหน้าหมดจด

เครื่องหน้าที่งดงามของคุณศรในยามนี้ยังคงสวยสะกดตา
ทว่าดั่งฟ้าก็คิดว่าไม่ควรจะเปื้อนน้ำตาเช่นนี้

เมื่อผมรีบเช็ดน้ำตาออกจากหน้าตัวเอง พยายามหยุดร้องให้
ตนคืออนันน้ำ คุณศร แห่งตระกูลสินธุชลธร มีความจำเป็นใดจะต้อง
ร้องให้ต่อหน้าผู้อื่น คุณศรเกลียดการเป็นคนอ่อนแอ เกลียดการ
เป็นคนน่าสงสาร แม้มยามนี้จะร้องไห้จนเจ็บยอกไปทั้งอกยามกลั้น
สะอื้น แต่ก็พยายามหยุดน้ำตาตัวเอง จนแก้มขาวยิ่งขึ้นสีแดง

ดั่งฟ้าขบเม้มริมฝีปากด้วยความลำบากใจ รู้ว่าควรถอยออกไป
ไปจากท่าทางของเจ้าของห้อง ทว่ารู้ดีเช่นกันว่าถ้ายอมถอยตอนนี้
ระหว่างเขากับอีกฝ่ายก็จะกลายเป็นเรื่องค้างคา ร่างสูงใหญ่จึงขยับ
เดินมาจนชิดข้างเตียงกว้างขวางที่ดูหนานุ่ม

“ดั่งฟ้าลงไปกินข้าวเถอะ เราจะให้ชาติตั้งโต๊ะให้” คุณศร
พยายามบอกด้วยน้ำเสียงที่มั่นคงที่สุด

ดั่งฟ้าลังเลว่าจะนั่งลงบนเตียงดีไหม ทว่ากลิ่นหอมฟุ้งของ
อีกคนย่ำเตือนว่าระหว่างโอเมก้ากับอัลฟาที่เป็นดั่งน้ำมันกับไฟ...
ไม่ควรใกล้ชิดกันเกินไป

อัลฟาหยิบผ้าเช็ดหน้าที่เดิมเป็นแค่ของประดับชุดตามที่เคย
ถูกสอนสั่งมาส่งให้โอเมก้าตัวผอมบนเตียง คุณศรไม่ได้ตอบอะไร

แต่รับผ้าผืนนั้นไป

กลิ่นหอมฟุ้งของดั่งฟ้าทำให้คุณศรตัดใจเอามันมาเช็ดน้ำตา
ไม่ลง ได้แต่หยิบมาสูดกลิ่นหอมใกล้ ๆ และมันก็ทำให้รู้สึกสบายใจ
มากขึ้น น้ำตาหยุดไหล ไม่ได้แห้งเหือด ทว่าเหลือเพียงแค่แรงสะอื้น
น้อย ๆ ดั่งฟ้ายังยืนมองอยู่ตรงนั้น มองแผ่นหลังแคบผอมที่ไม่
สิ้นสะท้านเท่าเก่า แล้วระบายลมหายใจเบา ๆ ส่วนคุณศรเองยังไม่
คิดหันหลังกลับมามอง

“คุณน่าน” เจียบไปชั่วครู่ ก่อนยืนยันกับตัวเองว่าเขาต้อง
ทำงานร่วมกับอีกฝ่ายอีกนาน ถ้าหมางใจจนไม่อาจมองหน้ากันติด
มันคงทรมานใจ

ดั่งฟ้าเชื่อว่าตัวเขาจะเป็นเช่นนั้น

“ผมขอโทษที่ว่าคุณเป็นคนบ้า” ดั่งฟ้ารู้สึกว่ตนพูดแรงเกินไป
ในตรงนี้จึงเอ่ยบอกอย่างตรงไปตรงมา

เสียงทุ้มต่ำที่เอ่ยขอโทษเจือด้วยความจริงใจจนทำให้ใจคนฟัง
อุ่นวาบ ใบหน้างดงามหมจดผินมองเจ้าของรูปร่างสูงใหญ่...แต่ก็
ระลึกไว้ว่าจะไม่สบตา

“โดนด่าว่าบ้ามันก็น่าเจ็บใจอยู่เหมือนกัน” คุณศรหลบตา
จ้องมองที่ริมฝีปากหยักบางของดั่งฟ้า “เราไม่ได้โกรธเรื่องนั้นหรอก...
ที่จริงเราไม่ได้โกรธดั่งฟ้าเลย” ตนแค่เสียใจและไม่ชอบใจที่ถูกบอก
ว่าน่าสงสาร ส่วนตรงที่ถูกบอกว่าเป็นคนบ้า เมื่อเทียบกันแล้วมัน
ไม่ได้สะท้อนในความรู้สึกเท่าใดนัก

คุณศรซึ่งซังกการถูกสงสาร การเป็นคนน่าสงสาร และเมื่อ
ดั่งฟ้าย้ำว่าที่ผ่านมามาด้วยความสงสาร คุณศรยิ่งเกลียดมัน เพราะ
ตนพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่เป็นคนอ่อนแอ บอกว่าทำเพราะเงิน
ยังยินดีและเข้าใจได้ถ้าดั่งฟ้าจะเป็นแบบนั้น เพราะตนเป็นฝ่ายที่

ตั้งใจใช้เงินผูกมัดอัลฟาหนุ่มไว้ ใช้เงินบีบบังคับให้ตั้งฟ้าเลือกอยู่
ตรงนี้ เป็นทาสที่ขายแรงกายและเวลาให้ตน

แต่การที่ตั้งฟ้าบอกว่าตามใจ ใจดีด้วยเพราะสงสาร เขาไม่
ชอบเลย ไม่ชอบให้มาสงสาร และไม่รู้ว่าจะใช้ความสงสารขี้ออกฝ้าย
ยังไง ถ้าเป็นเงินคนใครรู้ดีว่ามูลค่าที่เสียไปต้องมากแค่ไหนตั้งฟ้า
ถึงจะยอมอยู่ด้วยกัน ก็แค่ใช้เงินเท่าเดิมหรือยิ่งเพิ่มให้มากขึ้น ทว่า
ถ้าตั้งฟ้าน่ารักกับตนเพราะสงสาร แล้วจะต้องทำยังไงต่อหรือ จะ
ขี้อยู่ดีให้เวลาระหว่างกันนานกว่านี้ด้วยความสงสารได้ยังไง

คนใครไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น

“แล้วตั้งฟ้าโกรธเราไหม” เสียงนุ่มถามแผ่ว

ตั้งฟ้าถอนหายใจ เรื่องนี้คงต้องคุยกันยาวจึงเริ่มมองหาเก้าอี้
พอเห็นคนตัวโตขายาวทำท่าทางแบบนั้น คนใครก็ลั่นสะอื้นและ
ขยับเข้าไปในเตียงอีกฝั่งเพื่อเปิดทางให้นั่งลง

เป็นตั้งฟ้าที่ก๊อสน้ำลายลงคออีกใหญ่ ตนคิดยาระงับอาการ
คลั่งสม่าเสมอทุกเดือน แม้จะเป็นของที่ราคาถูกกว่าเดิมเพราะไม่มี
เงินมากมายดั่งเก่า ตั้งฟ้าเอาตัวแพงให้น้องสาวใช้เพราะแม้จะเป็น
อัลฟาแต่ก็เป็นเพศหญิงตามประสาพี่ห้วงน้อง ส่วนของตนก็ใช้เกรด
ที่ถูกลง ทว่ามันก็ยังเป็นของดี...ตบตีในใจตน ชั่งใจอยู่อีกครู่ ก่อน
จะตัดสินใจทรุดตัวนั่งลงที่ขอบเตียง

คนใครไม่ได้หันกลับมาหา แค่แอบมองเครื่องหน้าหล่อเหลา
ไม่วางตาอย่างที่คุ้นชิน

“ตั้งฟ้า...”

“ผมยอมรับว่าโกรธคุณนาน”

“เรื่องที่เราเอาสายหนังล่ามคอ หรือว่าเรื่องที่เราให้คุณเช่า?”

“ทั้งคู่ครับ”

พอฟังแล้วคนอายุมากกว่าก็เปลอเม้มปากทำหน้าคว่ำ ปกติ
มีใครที่ไหนกล้ามาบอกต่อหน้าต่อตาว่าโกรธ ว่าไม่พอใจหนึ่งใน
ทายาทของสินธุลลธรรกัน แต่เพราะเป็นดั่งฟ้า คณิศรถึงได้ฟัง ถ้าเป็น
คนอื่นคงสั่งให้ซาลิโยนไปไกล ๆ ตั้งแต่อ้าปาก

“เราไม่ได้อยากให้ดั่งฟ้ารู้สึกแยะ” และคณิศรไม่ชอบที่ตัวเอง
รู้สึกแยะเหมือนกัน ไม่ชอบให้ดั่งฟ้าเข้าใกล้อดีตคู่นั้น “เราไม่ชอบ
คนที่ชื่อภันยา” ดวงตากลมโตที่แดงซ้ำเป็นประกายไม่พอใจในทันที
ดั่งฟ้าถอนหายใจ “ก็เชื่อว่าปกติจะได้เจอกันนี่ครับ วันนี้แค่
บังเอิญเท่านั้น”

เป็นความบังเอิญที่แยะที่สุด คณิศรค่อนข้างอดใจ

“ดั่งฟ้า”

“...”

“ทำยังไงถึงจะหายโกรธเราหรือ...ไม่โกรธแล้วได้ไหม” คณิศร
พึมพำถามเสียงแผ่ว

แก้วตาสีที่หลุมมองซ้ายขวา ปากอึมซึ่งเตี้ยวเม้มเดียวคลาย
อย่างไม่มั่นใจทำให้งุดเหมือนเด็กที่ทำความผิดแล้ววังอผู้ปกครอง
ทำให้คนมองอดกระตุกยืมเล็กน้อยไม่ได้

ทำไมถึงอยากยอมคนคนนี้นัก ดั่งฟ้าไม่เข้าใจตัวเองเหมือน
กัน

เขายังโกรธอยู่ แต่แค่อีกฝ่ายทำท่าอ่อนลงให้ ดั่งฟ้าก็นึกขุ่น
เคืองเท่าเดิมไม่ลง ทว่ามันก็ไม่ได้กวาดตะกอนในใจไปได้หมด

“เรา...เรา” ร่างผอมบางพึมพำ ก่อนจะถลันตัวลุกขึ้นเดินไป
เปิดลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือซึ่งไม่ไกลนัก

การขยับเดินของร่างผอมในห้องนี้ทำให้กลิ่นหอมไซยเข้าสู่
การรับรู้ของดั่งฟ้าครั้งใหญ่จนมือหนาต้องบีบเส้นหนังในมือแน่น

เจ้าของห้องกลับมา นั่งบนเตียงใกล้อัลฟาตัวโต ในมือซ้ายมีปากกาหมึกชนิดพิเศษ ในมือขวามีสมุดเช็ค ดูเหมือนคนใครจะคิดวิธีง้อที่ตัวเองค้นเคยที่สุดได้

ดวงตาคมฉายแววนิ่งมากขึ้น ดั่งฟ้าถอนหายใจ พอเห็นท่าทางไม่พอใจของคนตัวโต คนใครก็เริ่มจดปากกากับสมุดเช็ค ทว่ายังไม่ทันเขียนลงไปดั่งฟ้าก็คว้ามือผมและปากกาในมืออีกฝ่ายไว้

คนใครสะดุ้งเอือกรู้สึกเหมือนความร้อนแล่นวาบในตัวเอง ชั่วครู่ ทว่าสถานการณ์ตอนนี้ก็ไม่ใช่เวลาจะออกปากไล่ให้อีกฝ่ายปล่อยมือ ไม่อยากให้ดั่งฟ้าโกรธอีก

“หรือดั่งฟ้าอยากเขียนเลขเอง ได้นะ แค่มิลายเซ็นเรา”

“คุณน่าน!”

เสียงทุ้มต่ำของดั่งฟ้าเข้มขึ้นจนคนใครบับปากตัวเองแน่น เนื้อแก้มดันตัวสูงตามความไม่ชอบใจ

“อย่าเอาแต่ใช้เงินแก้ปัญหาอย่างนี้สิครับ”

“แล้วเราต้องทำยังไง ก็พอเราใช้เงินมันได้ผลที่สุดตลอด หรือถึงใช้อย่างอื่น สุดท้ายก็วนมาเป็นเงินอยู่ดี จะซื้อของให้ก็ต้องใช้เงิน ยิ่งมากก็ยิ่งได้ของดี ไม่สู้เอาเงินให้ไปเลือกซื้อเองเลยไม่ดีกว่าหรือไง” คนใครบอกในสิ่งที่ตัวเองคิด เสียงไม่แข็ง แต่ก็ติดตื้อดี

ดั่งฟ้าเองก็เคยเป็นคนรวย แต่ไม่ได้มีชุดความคิดนี้ฝังหัวเหมือนโอเมก้าตัวผมตรงหน้า หรือเพราะดั่งฟ้ายังไม่รวยพอ ยังควบคุมเงินได้ด้วยตัวเองไม่มากพอกันนะ

“มันมีเรื่องที่เงินไม่ใช่คำตอบอยู่นะครับ”

คำของดั่งฟ้าทำเอาหัวคิ้วสวยได้รูปของคนใครมุ่นชนกัน มีด้วยเหรอ

“เช่น คำขอโทษ และคำสัญญาว่าจะไม่มองผมเป็นสัตว์เลี้ยง

อีก”

“เราไม่ได้มองตั้งฟ้าเป็นสัตว์เลื้อยงนี่ เราแค่อยากให้ตั้งฟ้ารู้ว่าตั้งฟ้าเป็นของเรา” คณิศรยังย้ำคำเดิม ก่อนจะรู้สึกว่ามีมือตัวเองที่อยู่ในมือใหญ่กว่านั้นถูกออกแรงบีบมากขึ้น

“ผมไม่ใช่สิ่งของนะครับ” เสียงทุ้มต่ำของตั้งฟ้ายิ่งดู

“เรารู้ว่าตั้งฟ้าเป็นคน” คณิศรเอ่ยเสียงแผ่ว ไม่ได้โอนอ่อนผ่อนตามทั้งหมด แต่ก็ไม่ได้ตื้อตึง

ตั้งฟ้าถอนหายใจ รู้ว่ามันคงไม่ง่ายที่จะให้คนที่มิมีใครต่อใครมากมายคอยเอาใจยอมรับได้ว่าตัวเองผิด แต่ตอนนี้มันไม่ແ່เท่าเดิมก็คงดีมากแล้ว เขาจะสรุปเอาเองว่าวันนี้เข้าใจกันมากขึ้นแล้วกัน อย่างน้อยพรุ่งนี้ตอนที่นั่งไปบนรถด้วยกันก็จะได้ไม่อึดอัดมากนัก

“ผมเอาไอนี้มาคืน” ตั้งฟ้าวางเส้นหนึ่งลงบนเตียง ก่อนจะยื่นตัวลุกขึ้น มือหนาที่เพิ่งปล่อยมือของเจ้านายออกรู้สึกอุ่น ๆ แบบแปลกพิกลในใจเหมือนกัน

ชายาวหยุดชะงักเมื่อยังก้าวแรกไม่พ้นจากเตียงดีชายเสื้อก็ถูกอีกคนดึงไว้จากด้านหลัง

“ถ้าตั้งฟ้าจะหายโกรธมากขึ้น เราให้เอาปลอกคอกับสายจูงใส่คอเราบ้างก็ได้นะ” น้ำเสียงของคณิศรไม่ได้จะฉะฉานนัก ออกจะแผ่วเบาว่าปกติด้วยซ้ำ ตนไม่ชอบให้มีอะไรมาพันคอเพราะมันอึดอัด และเพราะมันคือการบอกคนอื่นว่าตนเป็นโง่เมก้าทันทีที่เจอ

แต่ถ้าสวมเพียงชั่วคราว เป็นการเอาคืนอย่างสมน้ำสมเนื้อแล้วตั้งฟ้าจะหายขุ่นเคืองใจต่อกัน คณิศรก็ถือว่ามันคุ้มค่าในการลงทุน

“คุณน่าจะชอบสวมปลอกคอไม่ใช่หรือครับ”

น้ำเสียงทุ้มนุ่มของตั้งฟ้าฟังดูแสนอบอุ่นทั้งที่กำลังโกรธกัน

มันทำให้ช่วงขณะนั้นดวงตากลมโตของคณิศรซ้อนขึ้นจ้องมองใบหน้า
หล่อเหลาที่ตนชื่นชอบใจให้เต็มตา และไม่ได้เตรียมรับมือว่าดังฟ้าก็
กำลังมองตนอยู่เช่นกัน

มันทำให้ดวงตาทั้งคู่สบกัน

การสบตาที่คณิศรพยายามหลีกเลี่ยงมานาน ทำให้โธมเก๋
ตัวพอมบางรู้สึกถึงความร้อนวูบวาบที่ไหม้มากขึ้น หัวใจเต้นรัวใน
แบบที่ไม่คุ้นชินและยากจะรับมือ ระยะเวลาที่ผ่านไปร่วมนาที่นั้น
ถูกหยุดลงก่อนที่ดวงตากลมโตจะหลุบหลบ ทว่าอัลฟาหนุ่มที่ได้
จ้องมองดวงตาคู่โตสีน้ำตาลอ่อนแสนสวยเป็นประกายกลับติดใจ
เกินกว่าจะละสายตา มือหนาเขยคางได้รูปขึ้นเพื่อจ้องมองดวงตา
ซึ่งงามล้ำจนดังฟ้านึกเสียดายว่าตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมา
ทำไมตนไม่มีโอกาสได้มองลึกเข้าไปในความงามนี้ตรง ๆ

กลิ่นหอมหวานสองกลิ่นทะลุกหลายออกมาราวกับถูกระเบิด
มันไหม้สะพัตเข้าสู่การรับรู้จนทำให้คนในห้องปั่นป่วนไปหมด

สัญชาตญาณตื่นตัวเด่นเร้าไม่ต่างจากหัวใจที่รัวเร็วจนเลือด
เดือดเร้าร้อนไปทั้งกาย

กลิ่นกายหอมละมุนของโธมเก๋ยิ่งหอมมากขึ้น หอมหวาน
ชวนให้เคลิบเคลิ้ม ไม่เหนียวรั้งเศษเสี้ยวสติใด ๆ

แรงดึงดูดทำให้ร่างสูงใหญ่ขยับรูกล้ำขึ้นไปบนเตียงนุ่มมากขึ้น
ลิ้นชื้นสีแดงสดเลียริมฝีปากตัวเองซึ่งรู้สึกแห้งผากขึ้นมา เสียงหอบ
หายใจถี่ของคณิศรแผ่กลิ่นหอมเอาไว้ มันคุกรุ่นกระตุ้นให้ยิ่งอยาก
ตามเข้าไปเก็บกลิ่น

“...”

แผ่นอกหนาถูกหยุดไว้ด้วยคู่เข่าพอมและสองมือ คณิศรใช้สติ
เอือกสุดท้ายในการหยุดยั้งทุกอย่าง แรงต้านทานอันน้อยนิดเพราะ

มันผุกร่อนจากทั้งสองฝ่ายทำให้ตั้งฟ้าชะงัก เลี้ยวเล็กจากยาระดับ
อาการฮิตและอาการคลั่งยังคงเหนียวรั้งไม่ให้ถล่นไปกว่านี้

ที่ว่ามันคือการยืนอยู่ชิดขอบเส้นที่บางเบา เพียงแค่ลมหายใจ
ระอุร้อนรุนแรงสักเพียงหน มันก็จะถูกทำลายให้แตกสลาย และสอง
ความปรารถนาจะหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

“ผม...” ตั้งฟ้าส่ายหน้าอย่างแรง ความรู้สึกเร่าร้อนในร่างกาย
ยิ่งสูงขึ้น และการจ้องมองทั้งสุดกลิ่นหอมของโอเมก้าตรงหน้ามีแต่
จะทำให้ยิ่งแย่งลง

ร่างสูงใหญ่ถีบตัวเองออกจากเตียงกว้างอย่างรวดเร็ว ร่างกาย
สั่นเทิ้มหอบหายใจ ประตู่ห้องนอนดูไกลขึ้นหลายเท่า ขาวาวจึงวิ่ง
ตรงไปยังประตูอีกบานที่อยู่ใกล้กว่าแทน เมื่อเห็นว่ามันเป็นห้องน้ำ
ตั้งฟ้าก็รีบลงกลอนประตู่จนแน่น ไม่ใช่กันคนเข้ามา แต่กันไม่ให้
ตัวเองออกไปง่าย ๆ ร่างสูงใหญ่พุ่งไปที่ฝักบัว เปิดมันอย่างแรง มือ
หนาปลดกางเกงตัวเองอย่างรีบร้อน ใช้สองมือดึงชั้นในออก ส่วน
แข็งขึงที่ต้นตัวอยู่ในกางเกงจนปูดนูนปูดหนีบแดงผิ้ออกมาทันที

“เวรเอ๊ย” ตั้งฟ้าคำรามเสียงต่ำ ตอนนี้อะก่าลั้งคลั่ง คลุ้มคลั่ง
จนแทบใกล้เสียดสี สายน้ำเย็นที่รดหัวและชุ่มไปทั้งตัวสัมผัสกับ
ความร้อนของแท่งเนื้อที่ตนกำลังรูตึ้ง

ที่ว่าไม่ช่วยอะไรเลย มันทำให้ยิ่งอยาก กลิ่นหอมของคณิศร
ฟุ้งกระจายเต็มห้องน้ำไปหมด มันหอมอ่อน ๆ ละมุนละไมและทำให้
ตั้งฟ้ายิ่งปูดหนีบกว่าเดิม

ปึก!

มือหนาข้างซ้ายทุบผนังห้องน้ำระบายนารมณณ์คุกรุ่น กำปั้น
บีบแน่นจนเส้นเลือดเส้นเอ็นเปียดตัวขึ้นมาชัดเจน สันกรามคมดุน
เด่นชัดเมื่อฟันคมขบเข้าหากัน เส้นเลือดตามลำคอปูดนูนไม่ต่างจาก

ส่วนแข็งขึ้นในกำมือที่ไร้แววสงบ

‘ตั้งฟ้า เรา...ตั้งฟ้า’

เสียงของคุณครกอยู่ในหัว ตั้งฟ้าหอบหายใจร้อนผ่าว แผ่น
ออกสะท้อนได้สายน้ำ ทั้งกลิ่นหอม เสียงนุ่มหวาน ผิวแค้นเนียน
ละเอียด และดวงตาคู่นั้น ทุกสิ่งทุกอย่างในหัวคิดกำลังเป็นน้ำ
คุณครกไปเสียทั้งหมด

ข้อมือหนารูดขึ้นลงอีกหลายหนก่อนจะใช้นิ้วโป้งบดขยี้ส่วน
หัวของสิ่งใหญ่โตที่ยังตระหง่านด้วยความปรารถนาอยากทิ่มแทง
หาความอบอุ่นไม่หยุด บดขยี้ลงไปเพื่อหวังจะจบความกระหาย แต่
มันไม่ทุเลาลงเลย

ปึก! ปึก! ปึก!

กำปั้นใหญ่ทุบผนังอีกหลายที สมองอารมณ์ที่ปะทุรุนแรง
ไม่จบสิ้น จนข้อมือหนาเริ่มเป็นรอยแดง ทว่าอัลฟาหนุ่มไม่รู้สึกเจ็บ
สักนิดในยามนี้ ตั้งฟ้าสบถสู้อย่างสายน้ำที่รดรินตัวเอง

ไม่เคยมีการช่วยตัวเองครั้งไหนที่รู้สึกทรมานมากเท่านี้ และ
จบลงยากขนาดนี้เช่นกัน

คุณครกใช้ความพยายามอย่างมากจนสั่นระริกไปทั้งตัวเพื่อ
ขยับยื่นร่างไปเหยียบโทรศัพท์มือถือที่อยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ เขารู้สึก
ว่าขาอ่อนแรงลงมาก เพราะทุกห้วงอารมณ์มันเต้นเร้า ร้อนวูบวาบ
อยู่บริเวณท้องน้อย โอเมก้าผมอบบางรู้สึกได้ทันทีว่าบางสิ่งใน
กางเกงสแล็กเนื้อดีเริ่มดันตัวสูกับชิปกางเกง ภายในของตนมันเปียก
ฉ่ำไปหมดจนรู้สึกแฉะขึ้นไปถึงซอกขา และร้อน ร้อนมากไปทั้งตัว

ไม่ควรสบตากับตั้งฟ้า ยิ่งในช่วงเวลาแบบนี้ ทั้งที่รู้ทำไม่ตนถึง
ยังพลาดได้อีกกัน ไม่ควรเลย

ผ้าเช็ดหน้าของดั่งฟ้าเต็มไปด้วยกลิ่นเปลือกไม้สนรุนแรงจนทำให้ยิ่งร้อนไปทั้งตัว อยากดื่งมาดอมดมซ้ำ ๆ ไม่หยุด แต่สติอันน้อยนิดก็ร้องเตือนว่าถ้าทำแบบนั้นจะไม่เหลือสติอีกแม้สักเสี้ยวเดียว

คุณศรัทู้สึกร้อนจนหายใจหอบถี่ผ่านริมฝีปากแดงเอิบอ้อมความต้องการสูงลิ้นจนน้ำตาคลอ มือพอมทั้งสองข้างพยายามปลดชุดหนา ๆ บนตัวออกเพื่อระบายความร้อน ในขณะที่เดียวกันสองขาเรียวยาวก็ไต่ลงจากเตียงอย่างทุลักทุเลเพื่อไปหยิบมือถือ

ซาลี... ต้องให้ซาลีเอายาระงับอาการมาฉีดให้ตนกับดั่งฟ้า คุณศรัทู้ไม่ชอบเวลาที่ตัวเองฮึดเลย

เพราะมันทรมาณ ทรมาณมากเช่นนี้ยิ่งโง่ละ

แม้แต่การเดินลงจากเตียงที่ทำมานับไม่ถ้วน ตอนนี่ต่อให้แทบจะคลานไปก็ยิ่งยากลำบากเพราะขาสั้นไปเสียหมด และไม่รู้ว่าตัวเองว่าตนกำผ้าเช็ดหน้าของดั่งฟ้าแน่นจนติดมือมาด้วย

“อะ อือออ”

ใบหน้าหมดจดแดงเรื่อและมีหยาดเหงื่อซึมทั่วใบหน้า เส้นผมสีดำขลับเปียกชื้น ปลายนิ้วพอมคว้ามือถือเครื่องบางของตนมาได้ แต่แค่พยายามสแกนลายนิ้วมือบนหน้าจอเพื่อปลดล็อกก็ยังยากมากไปกว่านั้นเมื่อเข้ามาได้ มือไม้ที่แสนอ่อนแรงก็กดเบอร์ของซาลีอย่างยากเย็น

“อ้อ อะ...” กลิ่นของดั่งฟ้าแรงขึ้นกว่าเก่า เพราะอะไรคุณศรัทู้แทบไม่เหลือสติจะคิด ร่างกายมันต้องการเสียจนเสียวาบไปทั้งห้องน้อย เรียวซารู้สึกได้ถึงความชื้นและที่ชุ่มฉ่ำยิ่งกว่าเดิม

เคร่ง!

มือถือที่จับไว้ร่วงลงสู่พื้น มันหมุนคว้างก่อนจะไถลเข้าไปใต้

เตียง คณิศรนึกเกลียดช่องว่างเล็ก ๆ ของเตียงอันแข็งแรงที่ตนนอน
อยู่ทุกคืนขึ้นมาจับใจ

น้ำตาไหลเอ่อจากดวงตาคู่กลมสวยจนเป็นประกายระยิบ
ราวกับพื้นทะเลที่ต้องแสงจันทร์า เหมือนน่านน้ำที่รับแสงสะท้อน
จากฟากฟ้า

การขอয়ারะงับจากซาลิดูจะยากเกินไปในตอนนี โอเมก้า
ตัวผมคิดเพียงว่าจะต้องหยุดอาการนี้ให้ได้ไวที่สุด ความร้อนของ
ร่างกายเร่งเร้าให้สองมือสั่นระริกปลดกระดุมกางเกงออก ดึงรั้งมัน
ลงให้พื้นสะโพกอวบอ้อม คณิศรกัดปากตัวเองจนแน่น ในตัวยิ่งร้อน
วูบวาบเมื่อมือผมมบางแตะส่วนอ่อนไหวที่ไม่ได้อ่อนอย่างเคยอีก
ต่อไป นิ้วเรียวยาวกวาดลูบต้นขาด้านในของตนซึ่งเปียกเยิ้มด้วย
เมือกใสจนเต็มปลายนิ้ว นึกขังการเป็นโอเมก้าของตัวเองขึ้นมา
อีกหน เพราะมันฉลาดคร่ำทุกสติไปอย่างร้ายกาจ

แผ่นหลังแคบผมพึงกับขาโต๊ะเขียนหนังสือ หอบหายใจ
รัวแรง มือผมมเกี่ยวชั้นในออกให้พ้นตัวอย่างยากลำบาก สองขา
เรียวยาวตั้งชันแยกออกจากกัน ชั้นในสีเข้มค้างอยู่ตรงข้อพับเมื่อ
เจ้าของไม่ใส่ใจมันอีกต่อไป

ผ้าเช็ดหน้าสีขาวถูกับไว้ในริมฝีปากอ้อม เพื่อจะดมกลิ่น
เปลือกไม้สนได้ใกล้ที่สุดและเพื่อหยุดยั้งเสียงแปลกประหลาดของ
ตน

‘คุณน่าน น่านน้ำ คณิศร คุณน่าน’

ในความคิดอันสับสนวุ่นวายและเคืองคว้างเหมือนถูกทรมาน
อย่างทารุณได้ความเสียชาน มีแต่เสียงหุ้มต่ำของดั่งฟ้าที่เรียกชื่อ
ตนดังอยู่ในห้วงคิดครั้งแล้วครั้งเล่า

มือผมมรดครั้งส่วนอ่อนไหวอย่างไม่ถนัดนักด้วยขาดประสบ-

การณ์เพราะเขาระวังมันด้วยยามาเสมอ แต่ก็ยังคงสาวขึ้นลงตาม
 สัญชาตญาณ ทว่าร่างกายที่สิ้นเต็มของโอมเก๋าต้องการมากกว่านั้น
 ในตัวตอวัดดีโดยเฉพาะช่องทางสี่สยที่กำลังฉ่ำเยิ้ม

มืออีกข้างลูบไล้หน้าอกที่แข็งคัดจนเบียดใส่ผ้าเนื้อดี อดสอง
 ตุ่มไตเล็ก ๆ ด้านใต้ ผ่านท้องน้อยซึ่งหดเกร็งด้วยความเสียวชานจาก
 การพยายามรูดรั้งส่วนอ่อนไหวซ้าดีไปคลึงวนที่ปากทางอ่อนนุ่มจน
 นิ้วเรียวยืดขึ้นไปทั้งหมด ก่อนจะกดเข้าไปเพื่อตอบสนองความต้องการ
 เบื้องลึก

ความเจ็บแปลบเพราะตะต้องล้วงลึกเข้าไปในกายตนเป็น
 หนแรกอย่างไม่คุ้นชิน ทำให้ใบหน้าหมดจดคมคายเซ็ดขึ้น ฟันคม
 จับปากแดงเต่งจนแต้มจุดสีดำเล็ก ๆ ได้มุมปากยิ่งเน้นชัด

นิ้วมือกดย่ำและซักเข้าออกอยู่สองสามหน ทว่ามันไม่พอ
 ไม่พอจะเติมเต็มความต้องการเลยสักนิด ไม่ใช่แค่เรื่องของขนาด
 หรือความเร็ว ร่างกายที่ถูกปลุกเร้าในตอนนีู้ดีว่ามันต้องการอะไร

“ดั่ง...ดั่งฟ้า อึก ดั่งฟ้า” เสียงหวานแผ่วครวญเรียกชื่อที่
 ต้องการซ้า ๆ สองมือพยายามปรนเปรอตัวเองและหวังว่าทุกสิ่ง
 จะเข้ารูปเข้ารอยโดยไว โดยเฉพาะสติอันฝกร่อนของตน

คราบขาวขุ่นเลอะเทอะบนผนังห้องน้ำสี่สยของเจ้านาย
 ฟ้องถึงการปลดปล่อยไปสองหน ซึ่งนั่นทำให้อัลฟาหนุ่มอย่างดั่งฟ้า
 พอจะตั้งสติจากอาการคลั่งขึ้นมาได้บ้าง แต่มันก็น้อยแสนน้อย ทว่า
 ยิ่งดีกว่าเมื่อครู่

ในห้องน้ำนี้มีกลิ่นของคณิศรเต็มไปหมด ดั่งฟ้าคิดออกเพียง
 อย่างเดียวว่าตนต้องรีบออกไป

เสียงที่ดังแว่วบอกการเคลื่อนไหวภายนอกซึ่งผ่านไปพักใหญ่

ตอนที่ตนถึงจุดสุดยอดหนแรก ทำให้ตั้งฟ้าเชื่อว่าคุณน่านคงหนีออกไปจากห้องแล้ว

การช่วยตัวเองครั้งนี้มันร้อนรุ่มและยากเย็น ทว่าในที่สุดก็ผ่านไปได้ด้วยการคว้าเสื้อเชิ้ตของคุณน่านออกมาจากตะกร้าใส่ผ้า และสอดก้นหอมเข้าไปเต็มปอด มันทำให้ขั้วของเหลวพุ่งออกมาได้ แต่ก็ป็นสติจนหลุดลอยและต้องช่วยตัวเองอีกยก ซึ่งมันง่ายขึ้นกว่าหนแรกเพราะความหอมจากเสื้อตัวเดิม

ทว่าตั้งฟ้ารู้ดีว่ามันยังไม่พอ ตนต้องการมากกว่านี้
มากยิ่งขึ้น

อุ่นหอมและน่าฟอนเฟ้นไปทั้งตัวกว่านี้ ร้อนด้วยไออุ่นของกลิ่นชาดอกไม้ หวานหุดด้วยเสียงที่เรียกชื่อเซาระงม และแขนผอมสองขาเรียวยาวที่กอดก่ายกายตน ริมฝีปากอ้อมที่น่าบดขยี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก สะโพกอวบอ้อมที่เหมาะสมเหลือเกินให้บิขข่าจนขึ้นรอยแดง เอวคอดเนื้อตัวหอมหวานน่าขบกัด อยากรู้อยากเห็นอีกฝ่ายด้วยความปรารถนาจนหอบหายใจสั้นสะท้านอยู่ใต้ร่างตน

“แม่งเอ๊ย!”

ปึก!

ตั้งฟ้าสบตเสียงดัง ทูบผนังไปเต็มแรงอีกหนจนมือหนาตอนนี้เลือดซิบเพราะทุบอย่างไร้สติ เพื่อหวังฟื้นความใคร่ครวญสักนิด ทว่าไร้ประโยชน์เหลือเกิน

ลื่นขึ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก ตะกางเกงเปียกชุ่มน้ำของตนให้พ้นทาง มือหนาเสยเส้นผมสีน้ำตาลเปียกชื้นลวก ๆ เสื้อที่ถูกกระชากดึงจนกระดุมแทบไม่เหลือโดนโยนทิ้ง รีบคว้าชุดคลุมอาบน้ำสีขาวในตู้ของคณิศรมาใส่ ไหล่มันแคบไปหน่อย แต่ก็พอให้ใส่ออกไปจากห้องนี้ได้

ต้องรีบไปฉีดยาระงับแรงดันที่ตนพกมาด้วย
ต้องรีบออกไปจากแหล่งหอมกรุ่นนี้ให้ไวที่สุด
ชายาวเร่กั้วไปกระซกประตู่ไม่ให้เปิดออก กลิ่นหอมฟุ้ง
ยิ่งกว่าในห้องน้ำเป็นลิบเท่าปะทะการรับรู้ของอัลฟา มันหอม หอม
มาก ๆ ไม่ฉุนเลยสักนิด ทว่าเร่เร้าให้ยิ่งตามหาจุดเริ่มต้นของ
กลิ่นหอมนี้

ดวงตาเรียวคมกวาดมองไปทั่ว ก่อนจะหยุดชะงัก เมื่อสายตา
ปะทะกับร่างผอมบางที่สิ้นระริก

ดั่งฟ้ากลืนน้ำลายอีกกับสองขาเรียวยาวที่ตั้งฉาก ตรงข้อเข่า
มีผ้าสีเข้มตัวเล็กกำลึงโยกไหว่น้อย ๆ แม้จะมองจากด้านข้าง แต่ภาพ
ที่ไม่สมบูรณ์กลับเร่เร้าเติมเต็มจินตนาการจนยิ่งเตลิดเปิดเปิง

“อ้อ ดั่งฟ้า...ดั่งฟ้า”

แม้ไม่มีเสียงเรียกชื่อตนร่างสูงใหญ่ก็ไม่อาจละความสนใจ
ไปไหน ทว่าเมื่อเสียงหวานน่าฟังนั้นร่ำร้องหา ดั่งฟ้าก็ก้าวตรงไป
ราวกับภมรที่ปรารถนาบุปผาแสนงามซึ่งเกิดมาเพื่อตน

เสียงย่ำเดินเรียกให้ดวงตาคู่กลมสวยวาวฉ่ำเปิดซ้อนขึ้นมอง
หาต้นเสียง และพบว่านั่นคือจุดเริ่มเดียวกับกลิ่นเปลือกไม้สนที่
เด่นชัดในการรับรู้

ในชั่วนั้น ทั้งสองได้สบตากันอย่างลึกล้ำอีกหน